

L. VII.
1909

Št. 3.
Marc

BOGOLJUB

cerkven
list

za
Slovence

Izhaja začetkom vsakega mesca.
Uredništvo in upravništvo
je v Ljubljani, v Katol. tiskarni.

Stane na leto 1 K 60 vin.
Za Nemčijo 2 K 8 vin.
Za Ameriko (brez ameriške priloge)
in za vse ostale kraje 2 K 60 vin.

Domača tvrdka! Domača tvrdka!
2793 (Andr. Rovškov naslednik.)

Ivan Pengov

podobarski in pozlatarski ateljé

Ljubljana, Kolodvorske ulice šte. 20

se priporoča preč. duhovščini in cerkvenim pred-
stojništvom v naročila za izvrševanje strogo
umetniško v raznih slogih izvršenih

oltarjev, kipov in svetniških soh

iz marmorja, cementa, gipsa ali lesa itd.

— Priznano umetniško dovršena dela! —

Priznalna pisma so vedno na razpolago!

Najsigurnejša prilika za štedenje!

Vzajemno podp. društvo v Ljubljani

registrov. zadr. z omejenim poroštvom, Kongresni trg 19
sprejema vsak delavnik od 8.—12. ure dopoldne hranilne vloge ter jih obrestuje

☞ po $4\frac{3}{4}\%$ ☜

to je: daje za 200 K 9 K 50 h na leto. — Druge hranilne knjižice
se sprejemajo kot gotov denar, ne da bi se njih obrestovanje prekinilo. Rentni
davek plača hranilnica sama.

Kanonik Kalan Andrej, l. r., predsednik
2797 Kanonik Sušnik Janez l. r., podpredsednik.

Ljubljanska kreditna banka v Ljubljani Stritarjeve ul. 2

Podružnice

Spljet, Celovec

:: in Trst ::

Delniška glavnica

:: K 3.000.000. ::

Sprejema vloge na knjižice in na te-
koči račun ter jih obrestuje po čistih $4\frac{1}{2}\%$

Kupuje in prodaja srečke in vse vrste
vrednostnih papirjev po dnevnem kurzu.

Podružnice

Spljet, Celovec

:: in Trst ::

Rezervni fond

:: K 300.000. ::

Marija Sattner, Ljubljana, Dunajska cesta šte. 19

(Medjatova hiša, II. nadstr.)

se priporoča prečastiti duhovščini za **izdelovanje cerkvenih paramentov**. Izdeluje cele ornate, kazule v vseh liturgičnih barvah, pluvijale, obhajilne burze, stole in vse za službo božjo potrebne stvari, tudi bandera in baldahine ter izvršuje vsakovrstno cerkveno perilo iz pristnega platna. Vporablja samo dobro blago, cene po mogočnosti nizke. 2775

Ivan Kregar

pasar in izdelovatelj cerkvene
orodja in posode

Ljubljana, Elizabetna cesta št. 5

se priporoča v izdelovanje vsakovrstne
cerkvene posode in orodja

iz zanesljive kovine po vzorcih ali lastnem načrtu v poljubnem slogu. — Staro posodo popravi in prenovi, posrebrni in pozlati; v ognju pozlatuje tudi strelvodne osti, vse po priznani najnižji ceni.

Po naročilu veleč. gosp. Andreja Čebaškega izvršil je za stolno cerkev ljubljansko krasen, bogato pozlačen in ornamentiran lesteneč v renesančnem slogu. 2796

Bogata zaloga 3263

šivalnih strojev koles, pisalnih strojev

pri

IV. JAK & sin

Ljubljana,
Dunajska cesta 17.

Izborna prilika za nakup za trgovce z blagom in krošnjarje.

Razpošilja se tudi zasebnikom!

40—45 m ostankov tkanin iz 1. materijala, izbornih za damsko perilo, 12—18 m dolgih, 82—85 cm širokih a 50 vin. — 1 kos platna za rjuhe, navadna širina, iz prima-preje, 14 m K 13-75 za kos, razpošilja

**tkalnica Ludv. I. Kohn
Nachod (Češko).**

Pri večjem naročilu 3% popusta. Ako ne ugaja, se takoj vrne znesek. — Najmanj se more naročiti 1 zavoj okoli 40 m ostankov ali 1 kos platna za rjuhe 14 m. Razpošilja po povzetju. 381 (2—1)

Iščem vajenca

ki bi imel veselje vstopiti v boljšo pekarijo. Pogoji po dogovoru. Pekarna **Josip Koten** 222 Ljubljana, Tržaška cesta 4. 3—1

20—25 m ostankov

obstojećih iz zajamčno pristnobarvnega oksforda, kanevasa, cefira, tkanin, flanele in modnega barhenta razpošilja proti povzetju sortirano le po **K 9**—

Ostanki so dolgi 4—14 m in se more dobro porabiti vsak ostanek.

279

Za neprimerno se vrne denar.

1—1

Tkalnica za platno NOWAK, Kraljevi Gradec 9.

Mesečni koledar za marec 1909.

Dan	Godovi	Celodnev. češč. pr. R. T.		Razne slovesnosti	
		Ijublj. škof.	Iavant. škof.		
1	Ponedelj.	Albin, škof	Šmarjeta	Buče	Obletnica izvolitve ljubljanskega knezoškofa dr. Antona Bonaventura Jegliča dne 24. marca.
2	Torek	Simplicij, pap.; bl. Karol Vel.	Sv. Trojica p. Mor.	Polje	
3	Sreda	† Kvatre. Kunigunda, cesarica	Sv. Jošt pri Vrhn.	Zagorje	
4	Četrtek	Kazimir, sp.	Krško	Prevorje	
5	Petek	† Kv. Sp. tr. kr. Agap. i. tov. muč.	Toplice	Hoče	
6	Sobota	† Kvatre. Fridolin	Sv. Jurij p. Kranju		
7	Ned.	2. post. ali kv. Tom. Akv. c. uč.	Bučka	Cirkovci	
8	Ponedelj.	Janez od Boga, sp.	1/2 Kan. 1/2 hir. lj.	} Črna gora	
9	Torek	Frančiška Rimska, vdova	Javorje nad Loko		
10	Sreda	štirideset mučencev	Ledine	} Št. Janž	
11	Četrtek	Heraklij, muč.	Osilnica		
12	Petek	Gregor I., papež	Sv. Gregor	} Št. Lovrenc	
13	Sobota	Evfrazija	Sv. Križ nad Jes.		
14	Ned.	3. postna. Matilda, kraljica	Spodnji Log	} Slivnica	
15	Ponedelj.	Longin	Kočevje redov.		
16	Torek	Hilarij in Tacijan, muč.	Novo mesto	} Fram	
17	Sreda	Jedert, devica	Vel. Poljane		
18	Četrtek	Ciril Jeruzalemski, škof	Stari trg pri Polj.	} Braslovče	
19	Petek	Jožef, ženin Marijin	Jožefinum Ljublj.		
20	Sobota	Feliks, muč.	Suhor		
21	Ned.	4. postna. Benedikt, opat	Stranje	} Vransko	
22	Ponedelj.	Bazilij, muč.	Zatična		
23	Torek	Viktorijan, muč.	Kresnice	} Sv. Pavel	
24	Sreda	Gabrijel, nadangelj	Tržič		
25	Četrtek	Oznanjenje Marije Device	Ljublj. franč.	} Sv. Martin na Paki	
26	Petek	Dizma, desni razbojnik	Vel. Dolina		
27	Sobota	Janez Damaščan	Št. Rupert		
28	Ned.	5. post. ali tiha. Janez Kap. sp.	Leškovec	} Sv. Jurij	
29	Ponedelj.	Ciril, škof	Salezijanci		
30	Torek	Angela F., vdova	Hinje	} Sv. Andraž nad Polzele	
31	Sreda	Modest, škof	Velesovo		

Odpustki meseca marca 1909.

4. Četrtek, I. v mesecu. Popolni odpustek udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

5. Petek, I. v mesecu. Popolni odpustek: a) vsem vernikom, ki gredo k izpovedi in sv. obhajilu in premišljujejo nekoliko ljubezen presv. Srca in molijo v namen sv. očeta; udom bratovščine presv. Srca Jezusovega danes ali prvo nedeljo proti navadnim pogojem; b) udom bratovščine presv. Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo obiskati brez velike težave, pa v farni cerkvi.

6. Sobota. Sv. Koleta. Popolni odpustek tretjerednikom v redovni cerkvi, kjer te ni, pa v farni cerkvi.

7. Nedelja, I. v mesecu. Udom roženvenске bratovščine trije popolni odpustki: 1. če v bratovski kapeli molijo v namen sv. očeta; 2. če so pri mesečni procesiji; 3. če v bratovski cerkvi nekaj časa molijo pred izpostavljenim presvetim Rešnjim Telesom. — V cerkvi, kjer je danes ali prihodnja dva dneva izpostavljeno presv. Rešnje Telo, dobi popolni odpustek vsak, ki opravi spoved in prejme sv. obhajilo, gre enkrat počastiti sv. Rešnje Telo in molit na namen sv. očeta.

9. Torek. Sv. Katarina Bolonjska, devica 2. reda. Pop. odpustek tretjerednikom, kakor 6. t. m.

19. Petek. Sv. Jožef. Tretjerednikom vesoljna odveza. Pop. odpustek: a) udom bratov, presv. Rešnjega Telesa kakor I. četrtek; b) udom bratovščine presv. Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; c) udom družbe sv. Detinstya; d) udom škap. bratovščine karmelske Matere božje v bratovski ali farni cerkvi; e) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; f) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; g) udom družbe krščanskih družin; h) udom bratovščine za duše v vicah.

25. Četrtek. Oznanjenje Mariji Devici. Popolni odpustek: a) tretjerednikom kakor 6. t. m.; b) udom bratovščine presvetega Rešnjega Telesa kakor I. četrtek; c) udom bratovščine presvetega Srca Jezusovega; d) udom bratovščine naše ljube Gospe presvetega Srca v bratovski cerkvi; e) udom Marijine družbe; f) udom škapulirske bratovščine karmelske Matere božje v batovski ali farni cerkvi; g) onim, ki nosijo višnjevi škapulir; h) udom rožnivenške bratovščine v katerikoli cerkvi; i) udom bratovščine prečistega Srca Marijinega; j) udom družbe krščanskih družin; k) udom bratovščine za duše v vicah.

O p o m b a. Odpustke rimskih štacijskih cerkva morejo dobiti: a) udje III. reda v redov-

Na stražo!

Pozor pred novimi sovražniki!

V prvi letošnji številki smo povedali, da so se zadnji čas razmere na Kranjskem spremenile, na bolje obrnile in vremena se zjasnila. Ljudstvo krščansko, kakršno je v veliki večini, je prišlo po dolgem boju na vrh, prišlo do zmage. Katoliška stranka v kranjskem deželnem zboru ima večino.

To pa je velikega pomena za vero in versko življenje. In če mi tukaj o tem pišemo, pišemo iz istega vzroka. Politika sama na sebi nas tukaj ne briga; briga nas pa — in sicer prav močno — v kolikor je v zvezi z vero in verskim življenjem. Ta zveza je pa jako velika. Versko življenje je veliko odvisno od svetne oblasti; se veliko ložje in lepša razvija, če imajo svetno oblast v roki taki, ki so Cerkvi naklonjeni. Le največji kratkovidnež more kaj takega tajiti.

Ta boj tedaj v deželi kranjski — za večino, nadvlado — je zdaj minul, in naši stari nasprotniki — liberalci — so postali bolj mirni in pohlevni. To mora vsakega pametnega človeka veseliti. Koga naj bi to veselilo, če se rojaki med seboj preganjajo in pobijajo?

Toda s tem, da je en nasprotnik premagan, vseh bojev nikakor ni in ne bo konec. Popolnega miru na svetu ne bo nikoli: »Vojška je človeško življenje na svetu«, je zapisano v svetopisemskih bukvah Jobovih. Peklenska kača ne bo nikdar mirovala; ved-

no bo vzdigala svojo glavo, grizla in sekala s svojim strupenim zobom, kjer bo mogla.

In res se nam napovedujejo in kažejo že novi nasprotniki, s katerimi bomo imeli v prihodnosti opraviti. Na eni strani so socialni demokratje, ki zapeljujejo posebno delstvo, na drugi takoimenovani «svobodomislenci». Pravzaprav so obojni skoro eno in isto; samo da se na dva načina javljajo.

In pred temi novimi sovražniki vere in krščanskega življenja je treba, da krščansko ljudstvo pravočasno opozorimo.

Pravočasno! Dokler se ogenj ne razvije, ne razširi, ga je mogoče še pogasiti, ali vsaj omejiti, da ne napravi velike škode; ko se je pa enkrat ogenj razširil, razvil, razpasel, je prepozno goreče ostanke iz uničujočega plamena reševati.

Mi smo zdaj tem sovražnikom nasproti še v ugodnem položaju. Mi smo v večini, veliki večini; mi smo za mizo, uni šele pri vratih noter tišče! Če se bomo nevarnosti pravočasno zavedali, če se bomo svoje posesti dobro držali in jo krepko branili, ne bodo prišli uni nikdar na vrh. Če se pa svoje dolžnosti njim nasproti ne bomo dobro zavedali in napadov ne krepko odbijali, se lahko zgodi, da se bodo uni enkrat do mize pririli, nas pa za vrata po-

stavili. Porabimo ta ugodni položaj, in držimo, kar imamo!

Zatorej ob pravem času! Gre se za največjo svetinjo in blaginjo našo — sveto vero. Stvar ni brez nevarnosti. Sovražniki delajo z vsemi silami. In čeprav nasproti veliki premoči, ki je dozdej še na naši strani, nimajo ravno ugodnega stališča, vendar to jim ne jemlje poguma; hočejo na vsak način prodreti v naše vrste.

O tej novi nevarnosti, ki se bliža našemu domovju, govori tudi letošnji ljubljanski pastirski list, ki se bere v teh nedeljah po naših cerkvah. Obširen je in na dolgo zavrača zmote in laži brezverske.

Zaradi tega pa vendar nikakor ni odveč, da se tudi »Bogoljub« ograša in opozori naše ljudstvo na novega sovražnika.

Prvič zato, ker nikoli ni preveč, da se opozarja na take nevarnosti. Čimbolj bomo vpili: volk gre! — tembolj gotovo ga bomo odpodili.

Drugič se pa »Bogoljub« bere izven kranjske dežele, kjer ljubljanskega pastirskega lista ne bodo brali. Tudi te naše rojake želimo nato opozoriti. Po Štajarskem, Koroškem in Primorskem nevarnost ni nič manjša kakor na Kranjskem. Posebno po Primorskem, kjer so tla od liberalizma, od večnega plesanja in pijančevanja hudo razorana in jako sprejemljiva za tako seme, tam si posebno liberalni študentje prizadevajo ta strup zasejati. Napravljajo predavanja, snujejo ljudske knjižnice in iščejo vseh mogočih potov, kako bi mogli med ljudstvo priti. Pozor pred temi študentači! Glejte jim dobro na prste! Odpodite jih, da ne bodo mogli škode napraviti!

Eno prednost imajo naši novi sovražniki pred starimi liberalci; namreč to da so bolj odkritosrčni. Liberalizem namreč je bil hinavski; in mnogo dobrih ljudi so liberalci zapeljali s tem, da so zatrjevali: »saj nismo zoper vero, saj politika nima z vero nič opraviti«.

Socijalni demokratje so v tem oziru toliko boljši, da bolj naravnost povedo, kaj hočejo. Sicer deloma tudi prikrivajo svoje

nakane, češ »vera je privatna (zasebna) stvar«; a na drugi strani z vsem svojim govorjenjem in ravnanjem prejasno kažejo, da jim vera ni privatna stvar, ki bi jih nič ne brigala, marveč jih prav veliko briga, jim je trn v peti.

Še bolj odkriti so svobodomisleci. Ti povedo namreč, da je njih glavni in edini namen, odpraviti vsako vero v Boga in jo izruvati ljudem iz src. To je poklic njih življenja.

Poslušajte in strmite nad predrznostjo »radikalnih« študentov, ki v svojem kalendarju pišejo doslovno takole: »Mi bomo storili vse in moramo tudi storiti, da preženemo verske zmote, ovire vseh ovir na potu napredka, iz možgan ljudstva, ter pomagamo uničiti moč cerkve, staro in mogočno sovražnico vsake svobode . . . Biti nam mora prava strankarska dolžnost, delati proti vplivu vere, kjer in kolikor je pogubonosen za duševno življenje naroda. Pri tem bode pa seveda predvsem šel naš boj proti cerkvi . . . Moramo biti torej nasprotniki vsake cerkve, ker je ovira za vsak napredek. Njej velja naš boj, v kolikor zahteva podpore od države in kolikor služi kot tlačilno sredstvo mogotcem . . .«

Tako nesramno pišejo te predrzni fantalini. Ljudstvo krščansko, kaj boš reklo ti na to predrzno izzivanje?! Ali ti ne bo to poglavo rudečico v obraz, ali te ne bo vzdignilo k najodločnejšemu odporu zoper te črne nakane?

Tedaj nič manj kakor vsako vero izruvati in cerkev iztrebiti s slovenskih tal, to je njih namen.

Toda vselej niso tako odkritosrčni. Tako govoré le med seboj. V občevarju z ljudmi so navadno jako sladki, hinavski. Z lepimi pretvezami se skušajo kakor volkovi v ovčjo kožo oblečeni prikrasti med čredo in tam grabiti in daviti . . .

Torej pozor, ljudstvo krščansko! Imej odprte oči, pa tudi orožje pripravljeno, da odbiješ napade služabnikov satanovih! Gre se za tvoje najdražje. Vera je tvoja zvezdovodnica, učenica in tolažnica, tvoja opora,

tvoja tolažba, tvoj up, tvoje najdražje blago in imetje. Kaj še imaš na svetu, če nimaš vere? Ali bi bilo sploh vredno živeti in se ubijati na tem pustem svetu, če bi ne imeli tolažbe, da bo enkrat bolje? In ta tolažba ni prazna! Ko bi tudi ne imeli božjega razodetja, ko bi ne imeli svetega pisma, ko bi ne imeli čudežev, ki neovrgljivo dokazujejo resničnost vere, ko bi ne imeli svetnikov, izmed katerih je vsak sam zase čudež in dokaz za našo edino pravo vero, — ko bi tudi, pravim, vsega tega ne imeli — kar pa imamo! — že pamet sama nam pove, da, ker na svetu pravice ni, pogostokrat tudi tam ne, kjer se ima pravica deliti, zato mora biti nekdo, ki bo vso to veliko krivico na svetu izravnal, hudobnežem prisodil zaslužene batine, dobrim in zaničevanim, zatiranim trpinom pa dal bogato odškodnino za vse, kar so imeli prestati.

Zato ljudstvo slovensko, krščansko, brani to svojo dedščino z vso gorečnostjo, in če treba, s svetim srdom! Imej za svojo vero vsaj toliko vneme, kakor sovražniki za svoje hudobne črne nakane! Spoznaj pretečo ne-

varnost in stoj zvesto na straži, da odbiješ sovražnika!

In če boš to storilo, potem se nam ni bati najnovejših poskusov, ki jih dela pekel med nami. Nasprotno! Še koristili nam bodo. Zgodilo se bo, kakor je pisano v nekih malih pa pomenljivih bukvicah, ki so pred kratkim prišle na dan — »Velik moment« se jim pravi — takole je pisano:

Kakšne posledice bo imel novi boj, če nam ga bodo res vsilili? Kakor vihar drevo, ki ga maje semtertja, le utrdi pri njegovih koreninah in kakor je početje liberalcev nas vzbudilo, združilo, ojačilo in privedlo do zmage, — tako bo tudi zanaprej. Če bodo hoteli zavajati naše ljudstvo na pota takorimenovane »svobodne misli« in »svobodne ljubezni« in kar je drugih takih zlodejstev, ki se ogrinjajo z lepim imenom, bo to podvojilo našo moč, bode podžgalo našo gorečnost, in naše ljudstvo se bo v teh naskokih le še bolj vkoreninilo, bolj utrdilo, bolj vglöbilo v verskem mišljenju in življenju, in zmaga in bodočnost naša bo le še vedno lepša in sijajnejša!

Pogosto sv. obhajilo je potrebno vsem kristjanom.

(Nadaljevanje.)

Ljuba slovenska mladina! Kako srečna si, pa tudi kako nesrečna! Imenujejo te: naša nada, naš up, naša sreča, naša bodočnost itd. Kako te naj pa jaz imenujem? Z besedami svetega Pavla te imenujem: naša krona. Še več, imenujem te naš zemeljski paradiz. Kako to? Glejte predragi slovenski mladeniči in mladenke! V rajju ali paradizu se je izvršila najvažnejša odločitev, kar jih pozna naš svet. Bilo je v rajju dvoje prepomenljivih dreves: drevo spoznanja dobrega in hudega ter drevo življenja. Namen prvega je bila

odločitev za Boga, namen drugega pa neumrljivost duše in telesa, toraj večno življenje. Kako je izpadla odločitev v rajju, nam je le predobro znano. Neizrečeno slabo. Kako pa je z našo ljubo mladino? Tako kakor v rajju. Ravno pri njej se ima izvršiti odločitev za Boga in za večnost. Ali se ne gre ravno pri mladini za izvolitev raznih stanov in poklicev? Ali ni ravno pri mladini glavna odločitev za dobro in hudo, za čednost in za greh? Da, ta odločitev je tisto osodepolno drevo spoznanja dobrega in hudega! To je

naša prosta volja, ki se ima odločiti za dobro ali hudo, za čednost ali greh, za Boga ali satana! Ta najvažnejša odločitev je najbolj osodopolna v človeškem življenju ter je popolnoma odvisna od drevesa življenja, ki je najsvetejši Zakrament. Tukaj pri drevesu življenja se ima izvršiti tvoja osoda predraga slovenska mladina!

Poglejmo si nekoliko našo mladino od raznih strani. Nedelja je, Gospodov dan. Služba božja v cerkvi je dobro obiskana. Vendar pa stika nekoliko fantalinov okoli cerkve, iganja svoje burke, se dolgočasijo ter odrinejo naposled v bližnjo krčmo. Ali niso to žalostni prizori, ki se več ali manj povsod opazujejo? V mnogih krajih še veliko hujše!

Pred kratkim mi je gospod misijonar, naš lanski lurški soromar, povedal tole. V neki slovenski župniji se je nedavno obhajal sv. misijon. Ko je bila pridiga o peklju, so se mladeniči kar posmehovali. Pridigar, ki je imel govor o tem preresnem predmetu, je moral najodločnejše obsoditi in zavrniti tako pobalinsko sirovost. Ko se je po končanem sv. misijonu šlo za to, da se ustanovi mladeniška družba, ni mogel dober mladenič niti enega sodruženika za njo pridobiti! Kako žalostna osoda te mladine!

Kolikokrat slišimo o pretepih, pobojih in drugih surovostih naše slovenske mladine! Od kod te žalostne prikazni?

O propalosti velikega dela dijaške srednješolske slovenske mladine se še vse premalo ve, akoravno je »Bogoljub« z bakljo najodločnejše odkritosrčnosti posvetil v to umazano gnjezdo. Od kod ta pogubonosna nesreča?

Pa poglejmo si še nekoliko tudi takimenovani »nežni spoli«. Ko se je v največjo sramoto Ljubljane odprla hiša nesramnosti, so zabredle v njo nesrečne žrtve ženskega spola iz pokrajin, kjer je bilo versko življenje v prav žalostnem stanju! Pa govorimo splošno. Kdo so nesrečne žrtve v hišah nesramnosti v raznih slovenskih mestih? Slovenska ženska mladina je to. Je li to mogoče? Žalostna skušnja potrjuje to.

Poznal sem mlado spovedenko. Bila je vrlo dobra. Toda po zgledu mnogih drugih šla je na tuje, v neko nemško mesto. Ko je preteklo nekaj let, jo obišče dobra rojakinja. Prvo vprašanje je bilo: »Kaj dela far?« Ta rojakinja dobro vedoča, koga da meni, vpraša nalašč: »Koga misliš?« Za odgovor dobi: »No kaj počenja Zdoljski župnik?« Ali je to tudi nežno? Od kod ta sprememba?!

Predraga slovenska mladina, vem ti pa tudi prav lepih zgledov povedati. Prišel sem kot mlad duhovnik v neko župnijo, ktero sem našel v prežalostnem stanju. Bilo je ravno ob velikonočnem času. Mladino sem našel strašno zanemarjeno. Nesreča mladine mi je dala pogum, zastaviti vse svoje moči v njeno rešitev. In kaj sem doživel? Prišla je rožnovenska nedelja. Spovedancev je bilo 120, pa ne enega smrtnega greha! Tega dneva ne pozabim celo svoje življenje! Ni li to velikanski čudež? Kdo ga je storil?

V svoji župniji imam že od leta 1898. Marijino družbo. Doživel sem tako blaženo srečne čase, da sem mogel reči: »Kakor poznam vso žensko mladino, sem prepričan, da ni med njo ne ene nečistnice!« Da se tako vzorno stanje nemoteno vzdrži dolgo časa, je pri človeški omahljivosti skoraj nemogoče. V proslavo Marijinih družb navedem tudi dejstvo, da v moji, prej zelo zanemarjeni župniji, ni bilo zaporedoma skozi pet let nobenega nezakonskega otroka. Od kod ta redka, nenavadna sreča?

Neko odraslo Marijino družbenico, o katere nedolžnosti sem bil prepričan, sem vprašal: »Se li spominjaš kakega smrtnega greha v svojem življenju?« Odgovori mi: »Da bi ravno smrtni greh kedaj storila, tega se ne zavedam.« Je li to mogoče pri odrasli deklici v sedanjem popačenem času?

Poznam pobožno devico, ki je darovala svoje lastno zdravje za neko sestro usmiljenko, za neko bolno deklico, za svojega očeta, za svojo mater, za nekega duhovnika. Vse imenovane osebe so okrevale in se ozdravile, sama pa vsakokrat hudo zbolela. Je li to mogoče? Zakaj ne?

Oglejmo si še naše pobožne vrle slovenske učiteljice! Tu imamo skrite bisere. Pred

dalj časom je bilo brati o srečni smrti Marijine družbenice učiteljice gospodične Emilije Wruss v ljubljanski bolnišnici. Kako skrito in skromno je živela! Ko je bila učiteljica v Konjicah, je stanovala zunaj trga. V šolo 'bi jo pot peljala čez trg. Toda ona se je znala izogniti vsem radovednim pogledom, ter je krenila po stranskem potu v šolo. Kako vzorno je učila in vzgojevala svoj razred, kjer sem bil jaz katehet! Nikdar nisem slišal otrok tako lepo moliti, kakor v njenem razredu. Nobena mati ne more imeti vzornejšega reda in večjega upliva pri svojih otrocih, kakor ga je imela pokojna Milica v svojem razredu. Od kod ta uspeh d a n d a n e s? Jaz poznam kot njen spovednik to imenitno skrivnost, pa tudi drugi jo lahko uganete.

Poznam učiteljici, sopotnici jeruzalemskega romanja iz leta 1905, ki ste prenesli velikanske žrtve, ki jih navadno opazujemo le pri svetnikih. Od kod to junaštvo, o katerem vendar ne smem več govoriti v javnosti?

Koliko drugih vrlih duš poznam, ki podpirajo Marijine družbe, so se udeležile lurskega romanja, ki javno in neustrašeno izpolnjujejo svoje verske dolžnosti kljub vsemu sramotenju in zaničevanju od strani svojih kolegov in kolegij? Od kod ta junaška srčnost?

Šel sem v jeseni domov v mraku mimo neke hiše. Otroci so ravno odmolili glasno svojo večerno molitev. Komaj so se prekrizali, zaslišim glas najstarejše sestrice: »Zdaj bomo pa eno zapeli!« Pa se je oglašila lepa Marijina pesmica iz nedolžnih otroških grl. To je angeljski prizor na zemlji! Kdo ga je pouzročil? Pridna Marijina hčerka, ki pripada k I. obhajilni zavezi naše Marijine družbe, ktera zaveza ima namen, g o j i t i p o g o s t o s v. o b h a j i l o.

Predraga slovenska mladina! Našli smo vzrok in razvozlali uganko vsega hudega in vsega dobrega, kar sem vam povedal iz svoje lastne skušnje. Vse hudo pri naši slovenski mladini izvira od zanemarjanja pogostega sv. obhajila, vse dobro, čisto in sveto pa prihaja r a v n o o d p o g o s t n e g a s v. o b-

h a j i l a! To je za nas v tej solzni dolini d r e v o ž i v l j e n j a. Od tega drevesa življenja: od pogostega svetega obhajila je odvisna in možna edino prava odločitev naše preljube slovenske mladine za Boga in njegovo sveto vero. Le s pomočjo pogostnega svetega obhajila bo naša slovenska mladina postala naš up, naša nada, naša sreča, naša bodočnost, naša krona, naš raj!

Oglejmo si v potrdilo pretresljiv zgodovinski dokaz iz francoske zgodovine. Kako strogo so ravnali Janzenisti glede svetega obhajila v 17. stoletju, nam opisujejo pisma svetega Vincencija Pavianskega. Podrobne podatke iz sredine 18. stoletja pa posnamemo iz pisma nekega angleškega dopisnika na kardinala Henrika Benedikta Stuart (1725—1807). Glasom tega pisma je veljal za popolnega, kdor je sveto obhajilo opuščal. Mnogo 18, 19, 20letnih dijakov je zapustilo visoke šole, ne da bi bili še prejeli prvo sveto obhajilo. Pri duhovnikih so se oglašali 25letni ženini in neveste in še starejši, ki še niso prejeli prvega svetega obhajila. Leta 1745. je prejel novi škof Troyes-ki pritožbe iz 83 župnij svoje škofije, v katerih že po 12, 15, 20, in 25 let ni bilo n o b e n e g a p r v e g a s v. o b h a j i l a. O veliki noči jih je pristopilo izmed obhajancev komaj 4 ali 5 k velikonočnem svetem obhajilu.

(Linzer Quartalschrift 1909, I. stran 190. in 191.)

Ta nesrečna strogost, ki naravnost kljubuje cerkvenim zapoved'm, ni popolnoma izginila do najnovejšega časa. Ko je leta 1876 monakovski škof Brinkmann, ki je bil vsled kulturnega boja izgnan iz Nemčije, hotel pred sveto mašo opraviti sv. spoved v Rheims-u na Francoskem, ni dobil odveze, akoravno je opravljal svojo spoved vsak teden! Šele po posredovanju domačega Rheimskega škofa je dobil škof spoznovavec Brinkman odvezo. Tako neumno so ravnali Janzenisti na Francoskem. Zato so jo pa tudi tako zavozili, da jih more rešiti le pogostno sv. obhajilo, kar potrjujejo najsijajnejše ravnostno Lurd in lurski čudeži, ki so tako pogosto v zvezi z najsvetejšim Zakramentom!

Župnik Alojzij Šoba.

Pojdite k Jožefu!

Zopet je napačil mesec sušec, ki je posvečen sv. Jožefu, velikemu prijatelju božjemu; v tem mesecu — sredi postnega časa — praznujemo tudi njegov veseli praznik, ki nas razveseljuje sredi resnega posta, kakor razveseli potnika prijazna zelenica sredi puščave.

Prizadevaj si, dragi bogoljub, da v tem mesecu velikemu sv. Jožefu skazuješ dostojno čast. Misli večkrat na njegov visok poklic; on je kot srečni namestnik nebeškega Očeta učlovečenega njegovega Sinu redil, oblačil, ga vzgojil, — kolika čast in odlika! Druga velika sreča zanj je bila ta, da je bil ženin in soprog preblazene Device in Matere božje Marije; ž njo je smel bivati pod eno streho, zanj je skrbel s svojimi žujavimi rokami. »Kaka čast sv. Jožefa!« — tako je vzkliknil sv. Frančišek Sal. — »On je bil vodnik in odgojitelj našega Gospoda, bil je njegov rednik in oskrbnik; bil je pa tudi soprog preblazene Device. Ne dvomim, da so angelski zbori prihajali ter ga občudovali!« Večkrat premišluj njegovo veliko svetost, ki je vedno rasla v občevanju z Jezusom in Marijo! Občuduj njegovo živo vero, pokorščino, ponižnost, krotkost, potrpežljivost... Zaupaj pa tudi v njegovo neomejeno pomoč ter mu pridno predlagaj svoje prošnje! Zaupanje do sv. Jožefa ti bo donášalo mnogo tolažbe!

Ako velja že vedno, velja pa posebno v tem mesecu nam vsem opomin sv. pisma: »Ite ad Joseph!«, t. j. pojdite k sv. Jožefu! Da bi spodbudila sv. cerkev vernike k zvestejšemu češčenju sv. Jožefa, je podelila za

vsak dan meseca sušca po 300 dni odpustkov vsem, ki bi vse dni tega meseca opravljali vsaj kako malo pobožnost v čast sv. Jožefa, enkrat v mesecu pa popolnoma odpustek vsem, ki bi vredno prejeli sv. zakramente ter molili za prospeh sv. cerkve.

Praznik sv. Jožefa pa bodi vesel dan zate! Pripravi se nanj z devetdnevnic; postavi v sobi na častno mesto podobo sv. Jožefa, jo ozaljšaj ter prižigaj luč prednjo; pred to podobo pobožno opravljaj pobožnosti v čast redniku Jezusovemu! (Lepe molitve najdeš v knjigi »Sv. Jožef«, ki jo je izdala Mohorjeva družba leta 1895.) Na praznik sv. Jožefa prejmi po dobri pripravi z vnemo sv. zakramente! Ako bi tvoja duša ne bila v redu, jo spravi v red isti dan; sv. Jožef ti bo pomagal in vselila se bosta v tvoje srce mir in veselje. Ako moreš v svojem poklicu kaj storiti za povikšanje praznika sv. Jožefa, stori to!

Zatrjaj sploh velikokrat zaupno sv. Jožefu, da hočeš biti njegov zvest otrok vse žive dni ter ga hočeš ljubiti in častiti do smrti. Pod njegovim varstvom boš z novim pogumom delal in trpel za Boga ter za svoje izveličanje! Zagotovi si že v življenju mogočno varstvo velikega svetnika. Verjemi mi: na smrtni postelji, ko boš v velikih mukah in stiskah, te bo vzdržavala in tolažila sladka zavest: ljubil sem v življenju sv. Jožefa ter ga častil in se mu priporočal; ob smrtni uri tebe, svojega varovanca, ne bo zapustil; pod njegovim varstvom boš umrl mirno, srečno. Saj boš umrl, kakor on, v naročju Jezusovem in Marijinem!

Teotim.

Sv. Jožef pomaga srečno umreti.

Francoski misijonar je doživel sledeč dogodek:

Jezdil sem na konju ob peščenem bregu Senegala v Afriki; komaj sem ril naprej skozi goščo. Kače so bežale pred menoj v visoko travo, krokodili so se umikali v moč-

virje; solnce je hudo pripekalo. In vendar me je neka tajna moč silila naprej. Dospem do neke kočice ter sem hotel vanjo stopiti. Kar se mi iz hiše oglasi plašen glas: »Kdo je zunaj?« — »Duhovnik, misijonar,« sem odgovoril, »nič se ne bojte; mir Gospodov bodi

tej hiši!« — »Duhovnik?« odgovori tuj glas v čistem francoskem jeziku; »dobro došli! Prosim, vstopite takoj.« — »Kdo pa ste?«, sem vprašal, »kako pa pridete semkaj?« — »Nikar po tem ne vprašujate, moj duhovni oče,« je odgovoril mož v koči. »Tretjič že me je napadla mrzlica; ta napad je gotovo zadnji, kakor mora tudi vam znano biti; pozneje se bova kaj pogovorila, ako še kaj časa ostane.«

V tem trenutku so zunaj kočice zarjovelile šakali, katere je mrliški duh bolnika že privabil; to rjojenje zverin je naznanjalo, da bo kmalu nastopila smrt. — »Pripravljen sem, oče,« je spregovoril; »začniva!« Začel se je spovedovati. Sedaj sem razumel ono tajno silo, ki me je vlekla na ta kraj. Da bi čudovita božja pota še bolj spoznal, sem vrašal umirajočega: »Gotovo ste goreče

molili za milost, da bi vam Bog poslal duhovnika; kakor se mi zdi, me je sam angel varuh sem pripeljal.« — »Kaj ne, radi bi vedeli, kako se je moglo to zgoditi?« — »Gotovo!« — »No, jaz sem bil prepričan, da bo prišel k meni duhovnik!« — »Kako to? V tej divji, pusti deželi, sredi Afrike?« — »Vseeno. Jaz nosim pas sv. Jožefa ter sem vpisan v bratovščino srečne smrti. Moja vest je bila v slabem stanju; zato mi je sv. Jožef moral poslati duhovnika. Iskreno sem ga prosil za pomoč, in ne zastonj, kakor vidite!«

Mrzlica je vedno huje tresla bolnika; čez dve uri je mož umrl.

Tudi tebi bo sv. Jožef mogočen pomočnik vzadnji uri, ako se mu boš v življenju večkrat in goreče priporočal za srečno smrt.

Teotim.

Mir bodi z vami!

Ko vlada občno veselje na ženitovanju, vidijo srečna srca le pomlad in solnčni blesk. Ostane li to vedno tako?

»Tisočkrat lažje je, sijajno obhajati ženitovanje, kakor ostati vesel in ljubeznjiv, ko prideta žalost in skrb, odkrjeta napake in nedostatke ter človek ne najde vsega, o čemer je nekdanj sanjal. Koliko poročencev, okrašenih z mladim cvetjem, gre glasno pojoč v svojo novo domovino, z edino mislijo in željo v srcu, živeti skupaj celo življenje v toliki ljubezni in pristrčnosti, kakor na dan poroke. — Polagoma orumene venci, ki so krasili duri . . . Kmalu zaslišimo v hiši prepir, katerega spremljajo trpke besede in loputanje z vrati. Kakor konča mrzla slana nežne spomladanske cvetke, razdere tu surovost vso ono nežnost in pristrčnost, ki je

vladala še pred kratkim. Malo jih je, ki najdejo poslej zopet ključ do srca, da se odkritosrčno sprijaznijo.« A pri vas, ki ste si vzeli za zgled sveto družino iz Nazareta, ne sme biti tako.

Vzrok sporov med zakonskimi leži največkrat v tem, ako mož pogosto in dolgo zahaja v gostilno. Gotovo ti je, krščanski mož, dovoljen odpočitek in razgovor v krogu prijateljev — somišljenikov — modra gospodinja rada privošči to svojemu možu —, a četudi te kliče dolžnost v javnost, vendar ne zanemarjaj svoje družine. Tudi družina si želi med svet, tudi družina potrebuje odpočitka in zabave. Krščanski mož ne preživi svojih prostih ur v gostilniških prostorih. Medtem ko mati skrbno varčuje, ne zapravljaj s težavo prisluženega denarja. Kajti tudi

najkrepostnejša mati izgubi potem potrpežljivost in vstrpljivost. Vez sloge, ki naj bi družila vse člane družine, se pretrga. Edinost je najgotovejše poročstvo sreče in blagoslova. Duhovnik vaju je združil pri oltarju v svetem zakramentu. Prisegla sta tedaj ži-

ska pobožnost — ne samo navidezno — vse to naj brani neslogi vstopiti pod vašo streho. Ako prete nepotrpežljivost, časna nevolja in nezadovoljnost, ali nesporazumljenje zdrobiti dragoceni mir, spomnite se besed apostola narodov: »Prenašajmo drug drugega

veti zvesto skupaj do časa, da vaju loči smrt. Srčna ljubezen, brezpogojno zaupanje, trdno vzajemno življenje v veselih in mračnih dneh, radostno prenašanje obojestranskih napak, v prvi vrsti pa globoka, krščan-

Križ.

Kaj se, revež, braniš križa?
Bodi ga vesel,
če se božji Sin poniža,
da ga je sprejel!

On ga je pred tabo nosil,
ž njim ti kazal pot;
zate je Očeta prosil,
nehvaležni rod.

Satan je veselja blaznil,
kadar v greh si pal;
dobri Bog pa ni te kaznil,
križ ti je poslal.

Križ ti je gotova priča,
da te ljubi Bog;
pot trpljenja te zveliča,
reši vseh nadlog.

Le zaupno križ objemi,
nosi ga voljno;
svojega Gospoda spremi
tudi v smrt grenkó!

Marijina hči.

breme, kajti tako izpolnjujemo zapoved Kristusovo. » Pogosto ne tiči vzrok v zakonskih samih, temveč v drugih, tujih osebah. Kdo bi mogel prešteti vse hudobije, ki so jih napravili zlobni strupeni jeziki na svetu! » Ostri

meči vbadajo zelo, ostri jeziki pa še bolj.« Oborožite se torej proti takim napadom! Živite med seboj zaupljivo, potem je konec vsakemu govoričenju in vsaki skušnjavi, kajti, »kar najhitreje se morajo odstraniti in odstopiti oni, ki vam hudo žele.«

Splošno obstoji zakonski stan v tem, da se daje in jemlje, vlada in služi. Mož prejme veliko, a tudi da mnogo. Mlada žena deli svojo usodo z njegovo; in ali ne stavi tudi mož svoje sreče in svojih najdražjih upov v njeno roko? Žena more možu nebeško osladiti življenje, napravi pa mu nasprotno tudi lahko pekel. »Skrbljivo ljubezen kot vodnico si more mož pač privzeti od »boljše polovice«; a krutosti žene, ki hoče gospodariti iz nečimurnosti in vladohlepnosti, ne sme dopustiti niti najdobrodušnejši hišni oče. In gorje hiši, kjer vrl mož končno omaga vsled neprestanih prepirov svoje tovarišice, kjer mož samo vsled ljubega miru pusti da se obrača vse, kakor samo hoče.

Dobra zakonska preudarita razumno vse skupno. Ako nista glede kakšne stvari ene misli, se mora seveda — tako zapoveduje Bog — žena pokoriti, če mož ničesar takega ne zahteva kar bi bilo zoper božjo postavo. Sicer velja tudi tukaj rek: Modrejši odneha.

Marsikaterikrat se ne kaže prepir v razsajanju, kričanju in zmerjanju, ampak v — molčanju. Mož in žena, stariši in otroci gredo drug mimo drugega brez besed; iz prav majhne nenaklonjenosti se razvije kmalu pravo pravcato sovraštvo. Kdor v takem slučaju prvi odneha, sme gotovo veljati za najmodrejšega.

Edinost je prav posebno potrebna pri vzgoji otrok. Ako vprežemo dva konja v voz in sicer tako, da vlečeta vsaksebi, torej vsak v drugo stran, ne premakneta voza z mesta in naj se trudita še toliko. Ako pa premakneta voz, ga gotovo ne na pravo stran, in nevarnost je, da se prevrne v jarek. Če oče kaznuje otroke, ker so neposlušni in slabo delajo, mati pa jih zagovarja in olepšuje njihovo slabo početje, tudi dober oče ne bo ničesar opravil in obadva bosta slabo peljala. Prava ljubezen premaga vse, ona daje

tudi moč za odnehanje. Ljubezen ne misli nič hudega. Béži pred natočevanjem kakor pred strupeno kačo in ne daj ljubosumnosti v svojem srcu prostora! Neki bogoljuben mož (A. Stolz) je porogljivo pisal o neumni ljubosumnosti: »In ako si videla ti, zakonska žena, prijazno govoriti moža s kako osebo, naredi obraz, kakor bi bila ravnokar izpila prav grenko zdravilo, in ne privoščiči mu najmanj sedem dni prijazne besede!« Prepirljivi ženi pa svetuje sledeče: »In ako ti mož kaj zaukaže, pokaži mu, kedo je gospodar in ne stori tega njemu na kljub, da spozna, da ti nima ničesar ukazovati. In ako postane grob, zbeži od njega in povej tudi drugim ljudem, kako ničvrednega moža imaš in kako nedolžna si vedno pri vseh prepirih.« Nadaljuje tako: »Vidite, zakonski ljudje, to je najbolj gotova priprava za pekel, kajti po smrti pride vsak tja, kjer plamtí večna jeza. Hočete priti v kraj, kjer vlada večni mir, poizkusite najprej tu na zemlji živeti v miru.« Skušajte z milim in prijaznim prigovarjanjem drug drugega boljšati. Ako ste jezni, molčite, da se izkadi jeza ter vam ne uide slaba beseda, ki bi napravila zamero.

Ljudem ni treba vedeti, kaj imata vidva med seboj. Raditega ne kričita tako, da se razlega do sosedu. Ne tožita nikdar drug drugega pri sorodnikih in znancih. Ako prete pijanci in kvartopirci napraviti dosedaj vzornega gospodarja sebi jednakega, ne bi bilo nič nespametnejšega, kakor če bi se začela sedaj žena hudovati in razgrajati. Tu se mora pokazati »večno - mlada materina ljubezen, ki zna molčati, trpeti in zmagati.«

Zapomnita si oba: Z razgrajanjem in zmerjanjem se ni še nikdar nobeden zakonski poboljšal. Nasprotno se premaga tudi najslabši s potrpežljivostjo in prijaznostjo, z molitvijo in popustljivostjo. »Dobra beseda žene pripelja plemenitega moža daleč.«

In če se ti ne posreči zboljšati zakonske polovice s potrpežljivostjo in prijaznostjo, je ravno to križ in ti imaš priliko, plesti si venec za nebesa, ako tudi včasi krvave prsti vsled trnja in solze kapljajo nanj — krona bo le tem lepša in sijajnejša. Ti pa, ki gre-

niš svoji ženi dneve, misli si, da stojiš ob njenem mrtvaškem odru. Njene roke, ki so delale zate, so mrzle in počivajo za vedno; njeno srce, ki te je tako iskreno ljubilo, ne tolče več. Tedaj bi te pač navdala velika žalost. Za koliko reči bi želel, da bi se ne bile zgodile, toda ona je v večnosti, ne moreš ji biti več dober. In ti, žena, predstavljaš si, da klečiš ob grobu svojega moža — o, mogoče ni ura več tako daleč. Tedaj boš točila pač bridke solze kesanja. Zdaj stoji vsako zanemarjenje jasno pred očmi. Kako pogosto je našel mož nepripraven in neotlačljiv dom, ko se je vračal od dela. Kako

malo si se trudila, ga razveseliti. Kako si ga mučila v njegovih urah odpočitka; nemurna nezaupljivost mu je grenila življenje. Sedaj bi rada priklčala nazaj te izgubljene ure. Vse bi hotela zanj dati in storiti. Kako bi mu hotela ljubezen in samo ljubezen kazati in izkazati. Po tvoji krivdi bi ne smel nobene več mračne ure preživeti. Toda — proč je — prepozno!

A ne, hvala Bogu, pustil je zvestega moža še na tvoji strani. Sedaj, ko še skupaj živita, popravita z dvojno ljubeznijo, kar sta storila napak, sebi v korist in v dobro, a svojim ljubim otrokom v blagoslov.

Jezus in trnjev plot.

Svetlinova Tončka je nekoč pridno delala v svojem lepem vrtičku. Zamišljena je. Razburja jo misel, zakaj pač ni zjutraj pri svetem obhajilu čutila nikake pobožnosti. Ozre se in ugleda za trnjevim plotom, ki je bil okrog vrta, nebeško lepo dete. Na rami ima križ in rane se bleste na njegovem telescu. Dete skuša priti v vrt, a zaman — trnjev plot zabranjuje. Steguje ročico skozi ograjo, a trnje je pregosto — ne gre.

Zdajci se zbudi Tončka — vse to so bile le sanje.

»Kaj pač pomeni ta trnjev plot?« se resno povprašuje dekle. Ne razumem teh sanj. Zato jih pove pri kosilu svojim domačim. Ti so natančno poznali Tončko. Vsi reko enoglasno: »Trnjev plot je tvoja občutljivost«. Tončka je bila sicer deviška, pridna, pobožna, a ugovarjati ji ni smel nihče. Če je juho preveč osolila, mast zažgala, ako ji je skipelo mleko, če je ubila kako posodo, se kaj zakasnila, ali kaj podobnega zagrešila, pa ji je kdo rekel kako besedo, o tedaj se je zagovarjala, da je bilo kaj; da,

tudi povsila je glavo in znala molčati, če je bilo treba, po celo uro. Bila je že od svoje mladosti prav kakor trn, katerega se ne smeš dotakniti, sicer te rani, rani občutno.

Tončka spozna zdaj, kaj ovira njeno pobožnost. »Na vsak način moram odstraniti trnjev plot«, si misli sama pri sebi. In res! Vsak večer je izpraševala vest, zlasti o tej svoji občutljivosti. Pri vsaki sveti spovedi se je natančno obtoževala. Pri vsaki sveti maši in svetem obhajilu je prosila milosti ljubega Jezusa, da bi se mogla premagovati v svoji občutljivosti in se otresti prevzetnosti. Vsako jutro je storila trden sklep in si naložila sama pokoro, če se je na novo kaj pregrešila.

Kaj pa mi? Ali imamo tudi mi kak tak trnjev plot okoli svojega srca? Morda je nepotrpežljivost, jeza, jezičnost, prepirljivost, opravljanje, nečimrnost, nepokorščina ali kaj podobnega? Če je, o potem storimo kot je storilo to dekle, sicer bo trnje tukaj na sveču odvrčevalo Jezusa od nas, tamkaj pa nas dolgo in hudo žgalo.

Kaj je najlepše na zemlji.

Najvišjemu Bogu se je nekoč zaželelo po najlepšem, kar je na zemlji. Zato pošlje na zemljo angelja z naročilom, naj mu to prinese.

Angelj odide. Po poti pride mimo bojnega polja, na katerem je ležalo vse polno ubitih vojakov. Iz rane enega še teče gorka kri. »Morda je ta za domovino prelita kri naj-

lepša«, si misli angelj. Vzame kapljo te krvi in jo prinese Bogu. Bog pa reče: »Lepo je prečiti kri in žrtvovati življenje za domovino, a najlepše to ni. Z nova stopi angelj na zemljo. Zdajci pride mimo pokopališča. Ravno polagajo mrtvo truplo velikega dobrotnika v zemljo. Koliko ubožcev joka tu ob grobu, joka iz hvaležnosti, saj je ranjki delil toliko dobrot in še po njegovi smrti bodo dobivali siromaki miloščino! »Morda so pa te solze hvaležnosti najlepše na zemlji?« pravi angelj in urno odnese eno pred tron božji. »Le-

pa je solza hvaležnosti, lepa, a najlepša ni«, pravi Bog. In v tretje se poda angelj na pot. Potuje dolgo, dolgo, slednjič najde starčka, ki gleda proti nebu, in potoki solza mu teko po licih. Stari mož objokuje grehe svoje mladosti. »Ali so te solze spokornega grešnika najlepše na zemlji?« se vpraša angelj in prestreže solzo, ki je kanila starčku iz oči in jo odnese v nebo. »Da, lepšega kot tako solzo, ne premore zemlja«, pravi Bog.

To je poganska pripovedka, ki pa ima v sebi globoko jedro za vsakega kristjana.

Ecce homo.

(Resnična zgodba.)

Mnogo mladih deklet je, katerim je najvišje in vse, da se oblačijo v svetle in krasne obleke ter s tem vzbujajo javno občudovanje ali pa se vsaj razkazujejo.

Deklica take vrste je bila tudi Evgenija, hčerka neke bogate rodbine iz mesta Bontiers v savojskih gorah. Ta nekaj čez devetnajst let stara deklica, na dnu srca pravzaprav še nedolžna in verna, a kot edini otrok od starišev hudo razvajena in napačno vzgojena, ni le veljala za najkrasnejšo cvetko med deklicami tega mesta, ampak je bila tudi v resnici. To se pravi, ako se sodi po stanu, premoženju, lepoti in takozvani fini izobrazbi; ako pa se sodi po verskem dušnem življenju, potem je na vsak način mnogo manjkalo. Evgenija je molila sicer vsak dan, a površno, šla je v cerkev, a nerada, bila je dobra, a ne pridna, kristjana, a ne pobožna. Nobene osebe ni navadno bolj in odkritosrčneje občudovala kakor svojo lastno. Z nikomur se ni raje in dalje pogovarjala kakor s svojim ogledalom. Nič ji ni bilo bolj naravno in samoobsebi umevno kakor misel, da je določena za nekaj zelo visokega zbog svoje lepote in izobrazbe. Kljub vsej nečimernosti pa je bila trdno uverjena, da je popolnoma dovolj ponižna. Povdarjamo sicer, da so nosili več krivde na tem Evgenijenem umevanju življenja njeni stariši kakor ona sama in da je imela v resnici najboljšo voljo. Zato jo je hotel tudi ljubi Bog v svoji usmiljenosti kakor nekdanj svetega Pavla in še

marsikatero druge izgubljene velike duhove, s krepkim sunkom privedi na pravo pot.

Bilo je namreč v času plesov in sicer leta 1815., nekega večera, ali pravzaprav že proti jutru, ko se je vračala Evgenija od velike družbe s svojimi stariši. Vsi trije, kakor so sedeli skupaj v elegantnem vozu, so bili presrečni; — stariši, ker je bila njihova hčerka lepša in krasnejša kakor kedaj, v resnici kraljica plesa; hčerka, ker je postalo njeno plesno nakitje bele svile, čipk in briljantov šele prav lepo vsled strupenih pogledov ostalih dam in poklonov gospodov. Ti dve priči njenega zmagoslavja sta se prepirali v njenih sanjavih mislih za prvenstvo in eno ji je dajalo slajšo zavest kakor drugo.

Kakšno veselje si nam napravil danes, otrok!« je rekla radostno mati. In oče je pristavil: »Naslednjo zimo pojdemo v Pariz, tam naj ima Evgenija šele prav svoje veselje!«

Voz je obstal, izstopili so. Evgenija se je poslovila od starišev in stopila, spremljana od služkinje, v svojo sobo.

»Prava čudežna princezinja!« ji je klicala ta naproti.

»Da, to sem bila v resnici«, je odgovorila Evgenija in začela hišni pripovedovati o vsem, kar je slišala in videla in kako je bila središče celega večera.

»O gotovo«, je vzkliknila ta, »milostna gospodična, vi ste poklicani za kaj višjega, kakor da ostanete le tu v tem revnem me-

stecu. Vzbuditi morate občudovanje v Parizu, tja do Amerike, da celo v Rimu, kjer so baje najplemenitejše dame sveta!»

Evgenija ji je zaprla usta, ni pa mogla skrivati veselja nad takim laskanjem.

»Gola resnica je, kar pravim,« je ponovila deklica in pristavila: »Ali ne mislite sami, da ste določeni za najvišje? Naj vam je li navađen uradnik ali tovarnar dosti dober, da se navežete nanj in živite z njim?«

»O,« je vzkliknila Evgenija živahno, »na ženitev v resnici še nisem nikdar mislila, to mi za sedaj niti ne pade v glavo. Ako pa kedaj volim, potem mora biti le najplemenitejši in najboljši v deželi.«

Ko se je pri teh besedah visoko in ponosno vzravnila in se je neka vzvišenost svetila iz njenih oči, se je moglo uvideti, da je bival v njenem srcu z nečimernostjo vred tudi stud do vsega, kar je nizkega, in ono čisto hrepenenje po tem, kar je resnično najvišje in najboljšo, kar biva v vsakem nedolžnem srcu.

Evgenija je šla v svoji polni plesni opravi v svojo spalno sobo. »Jaz bom reči sama odložila«, je rekla služkinji. »Lahko noč!« in zaklenila je duri.

V ozadju je stafo veliko zrcalo, v katerem se je odsvitala skoro vsa postava Evgenije. Cveteča in vitka, visoka in lepa je stala njena podoba: Mladostna postava v lesketajoči se obleki, briljanti na glavi in okrog vratu, zlate zapone na rokah, v krasnih lasih rudeča roža.

Evgenija se je občudovala samo sebe. Dvignila je oči kvišku, sklenila roki in šepetala: »O ljubi Bog, pelji me k visokemu cilju, za katerega sem odločena!«

Ko bi si bila Evgenija v svesti, da ji te molitve ni navdala ponižnost, temveč ponos, bi jo bila pač pustila. Ni slutila, da je s temi besedami v resnici Boga bolj razžalila kakor počastila. A že je prišla ura, ko ji je hotel Bog odpreti oči glede njenega stanja, da loči v svoji notranjosti dobro od slabega.

Zopet obrne Evgenija oko nečimerno k zrcalu in gleda noter — — —

In tu stoji Kristus, naš Zveličar in jo gleda. Kri teče po njegovih licih in sencih,

trnjeva krona vbada njegovo glavo s celo vrsto trnja, ki se globoko zadira, sveto obličje je upadlo, ustnice se bolestno premikajo v grenkih mukah in neizrekljiva bol biva v medlem, temnem očesu, ki gleda nanjo izpod trnjeve krone tako neizrekljivo tožeče in milo. S krvjo oblita stoji cela postava pred njo: Roke, rame in pleča so ranjena in barvajo najsvetejše telo z barvo plašča, ki visi okoli pleč in ob strani.

»Učite se od mene, ker jaz sem krotak in iz srca ponižen . . . in boste našli mir svojim dušam.« Tako ji govori neki glas, če glasno ali le v notranjščini duše slišen — tega ne more odločiti za trenotek. In če je trajala prikazen Ecce homo samo trenotek, tudi za to ne more dati pojasnila, le to ve nečimerna devica, da je čisto spremenjena . . .

»Usmiljenje, usmiljenje, moj božji Zveličar! Odpusti mi, odpusti!« — vzklikne in pade na tla. Kakor luskinje ji je padlo raz oči in v dušnih bolečinah se je valjala pred onim mestom, kjer se ji je bil prikazal Gospod. »O kolik greh, kalika nečimernost, kolika prevzetnost!« kliče neprestano, »o kdo si vendar Ti, moj Zveličar in kaj sem jaz pred Teboj!«

In kakor bi bila plesna obleka, katero nosi, sam greh, tako jo trga v trenutku raz telesa in vstaja od tal, razmrši si bujno počesane lase, vrže svoje nakitje na tla in sune vse dragocenosti z nogo od sebe, da zleti ropotaje in žvenketaje stran in pade zopet na tla.

Zdaj se odpro vrata, oče, mati in hišna stoji pred njo. Ona pa se dvigne in hiti jokaje materi v naročje: »O kdo sem bila jaz! O kolik greh!« kliče — »Molite z menoj!«

Ko stariši nazadnje vidijo, da to ni hipna blaznost, se pomirjeni vrnejo. Evgenija pa pade zopet na kolena, molí, premišluje in prosi odpuščanja, dokler ne posveti jutranje solnce v sobo. In tedaj si je ona tudi že glede svoje bodočnosti na jasnem. Ve, da je vsekakor odločena za nekaj visokega, za najvišje, namreč za krščansko popolnost in da je Sin Božji sam njen edini ženin. Njen sklep je storjen za vedno.

Preteklo je od tedaj že marsikatero leto, ko je stal ta, ki to piše, nekega lepega oktoberskega dneva pred vrati samostana Trinità dei Monti (Sv. Trojica na griču) v Rimu. V škrlatni večerni barvi je stal tu samostan, nad morjem hiš večnega mesta pa se je kovala v zlatu kupola sv. Petra in Vatikan. Ko so se nekaj trenutkov pozneje odprla vrata in smo stopili v samostan sester presv. Srca ter hodili po hodnikih, — smo stali tudi na mestu, kjer je Evgenija sklenila svoje življenje. Kot novinka se je odrekla svetu na dan sv. Konrada leta 1816. Kot misjonarka je bila poslana leta 1820. v St. Louis v Ameriko. Kot zaupna prijateljica blažene ustanoviteljice reda sv. Srca Jezusovega, Zofije Barat, ki ima biti proglašena za blaženo, in kot

visoko spoštovana prednica samostana Trinità dei Monti v Rimu, je umrla tukaj 6. marca leta 1842.

Način, kako se je izpreobrnila in bila poklicana k redovniškemu stanu, kakor je tukaj popisano, namreč prikazen Ecce homo, je popisano v samostanskih zapiskih.

Tu imamo en čudež one milosti, katera ni tako redka in nemogoča, kakor misli svet. Jezus Kristus pa je s tem pokazal, da njegovo ubožstvo, sramota in globoko ponižanje močnejše nase vleče plemenito in čisto človeško srce, kakor premore to vojvoda sveta z vso svojo krasoto in nečimernostjo. Kajti »za Boga je ustvarjeno naše srce in ne najde miru, dokler ne počiva v njem.«

Ob tvojem grobu.

V spomin blagi sosesri M. Bernardi, umrli 11. januarja 1909.

Ni te več, zastoni te iščem,
srce tvoje je odbilo;
nad teboj, Bernarda blaga,
zagrnilo so gomilo.

Niti ene cvetke nimaš?
Pa si jih tako ljubila!
Mrzla prst, ledena ruša
tih dom ti je zgradila.

Slavčkov ni, da bi zapeli
tebi, pevka s srebrnim glasom,
žal jim bo, da tvoja pesem
je utihnila pred časom.

Ali ne pogrešaš petja
in cvetic na tihem kraju? — —
Nežno milo odgovarjaš:
»Ne pogrešam, saj sem v raju!«

Kaj bo cvetje na gomili,
kaj bo jasni spev v dobravi
meni, ki Marijo gledam
v blaženi nebeški slavi,

Ni zamrlo petje moje,
večno pesem sem zapela,
ki v ljubezni nepopisni
pred Marijo bo kipela.

Po livadah bajnopestrih
vedno novo cvetje klije,
in Mariji večni majnik
vedno nove vence vije.

Kaj bo zemski spev in cvetje
meni, ki takó sem srečna!
Naj le krije sneg gomilo,
kjer sem jaz, — pomlad je večna.

S. Elizabeta.

Šola krščanske popolnosti.

(Dalje.)

Premišljevanje.

V zadnjem »Bogoljubu« smo rekli o duhovnem branju, da ne smemo kar požirati listov in knjig, ampak da moramo lepo premisliti kar beremo. Duhovno branje ne sme biti kakor ploha, po kateri voda prav tako hitro odteče, kakor je prišla, ne da bi

premočila razsušeno zemljo; kakor pohleven dežek mora počasi namakati našo dušo, če hočemo, da požene iz vrtiča našega srca čednost in popolnost.

Nedeljo popoldne je. Janez Bogoljub z Martinovega vrha, še mlad ali možat, pa

pošten in bistroumen gospodar, je danes sam doma. »H krščanskemu nauku pojdite,« je rekel družini, »bom pa danes jaz za varihal!« Pri farni cerkvi v dolini je ravnokar zadnji-krat odzvonilo, zdaj in zdaj se je moral začeti nauk. Nedeljski mir okrog njega, samota, glas farnih zvonov — vse to je močno vplivalo nanj. Zdelo se mu je kakor v cerkvi in kakor da ga od vseh strani objema božja vsepričujočnost. »V cerkvi imajo nauk,« si misli, »bom pa kaj bral!« In Janez odpre omaro, kjer ima shranjenih celo vrsto knjig, vzame iz vrste eno, ki mu je posebno všeč, se vsede za mizo k oknu in začne brati. »Pred naukom molijo,« se spomni naenkrat, »za božje razsvetljenje in pomoč; bom pa še jaz,« in res se prekriža in moli očenaš. Potem pa bere, bere počasi, in precej dolgo bere.

Kar obstane, gleda nekaj časa zamišljeno v knjigo, potem položi knjigo na mizo, pogleda skozi okno tja proti modremu pomladanskemu nebu, kar tako, ne da bi hotel kaj videti, in se zamisli. Kaj pa je bilo, da je prenehal brati? V knjigi je zadel na te-le besede: »Vsa narava okoli nas in nad nami je kakor lepa knjižica, ki nas uči, kako neskončno lep, vsemogočen, moder, dobrotljiv, sploh: kako neskončno popoln da je Bog.« In Janezu se je zazdelo, da imajo te besede lep in globok pomen; pomislil je nekoliko in začel tako-le modrovati: »Pa res, lej no! Če so rože in rožice spomladi tako lepe, pa zvezde na nebu, pa solnce, pa mesec, pa višnjevo nebo, pa bukovo zelenje, pa temno smrečje, in če doli po hribu pogledam in še dalje po dolini, kjer leži vse tako lepo pred človekom — res, lep je božji svet! Kako lep mora biti še-le Tisti, ki je vse to ustvaril!

In kako trdno je vse narejeno! Če pogledam gori proti goram, na te skalnate prage in sklade, potem v globoke prepade, kjer si je peneča reka napravila strugo med divjimi skalami in čermi, če pomislim, kakšen trden temelj mora imeti taka visoka gora — res, mogočen mora biti Stvarnik, ki je vse to ustvaril! In kako ustvaril? Samo rekel je, da naj bo, pa je bilo!«

»In kako modro je vse napravljeno!

Zime je treba, dasi bi človek mislil, da je ni treba čisto nič! In za zimo pride pomlad, potlej vroče poletje, potem hladna jesen; in solnce in dež, in noč in dan, sopara in rosa, — vse, vse ima svoj namen. Res, cel svet je kakor dobra, prav natančna ura! Kako neskončno moder mora biti Tisti, ki je vse to ustvaril!«

»In čemu je pravzaprav vse to? Za koga? Za nas, za ljudi. Ne samo, kar nam je treba, tudi za lepoto je poskrbel Bog na svetu, samo da bi nam veselje delal. In zakaj to? Da spoznamo, kako dobrotljiv da je, boljši kot najboljši oče do svojih otrok! Če nam On ne bi dajal kruha, odkod naj ga vzamemo? Odkod zdravje, če ne od Njega? In kaj je človek, če nam Bog ne bi bil pripravil večnih, lepih nebes?«

Do tukaj je Janez tako in enako čisto hladno razmišljal, kakor bi kaj računal. Ali vendar ne čisto tako: že med temi mislimi mu je postajalo vedno gorkeje tam okoli srca; zdaj pa je skipelo v lončku njegovega srca, prevzela so ga čustva, in: »o Bog! o Bog!« je ponavil nekaj časa, »kako dobrotljiv si! Kako lepo bo, ko pridem enkrat k Tebi v sveta nebesa! In žena tudi, in Janezek tudi, in Franica tudi, vsi, vsi! Vsaj Ti hočemo jaz in moja hiša zvesto služiti! — Pa je katerega sram, da bi rekel: 'Ljubim Te, o Bog!' Zakaj? Če si pa vse ljubezni tako vreden! Kdo in kaj pa drugega, če Ti ne? O neskončno modri, neskončno mogočni, neskončno lepi Bog! In Ti me tako ljubiš! Večni, neskončno popolni Bog ljubi mene, ki sem vendar le uboga stvar! Kaj je človek? Danes cvetoča jablana, jutri suho drevo, pojutrnjem kup pepela! In Ti? Ti si večni, večno lepi Bog! Kateri pameten človek Te ne bo ljubil? — Pa upati v Tebe! Če si tako dobrotljiv in tako vsemogočen, kdo bi vate ne upal? — In ker si vse tako modro ustvaril, ker si sama neskončna modrost, kdo bi ne veroval, kar si Ti razodel? Nezmožljiva resnica si, človek pa pride in pravi: 'Ne, ne verujem!' Oh, kako so ljudje slepi! Kaj pa je pamet največjega učenjaka? Iskra pod kupom pepela, Tvoja modrost, o Bog, pa je solnce, ki ves svet obseva! — Pa pravijo:

„Zakaj so škof slabe časnike prepovedali? Če pa pišejo, da ni treba verovati! Ti, o Bog, pa verovati ne vate! Oh, kakšni so ljudje!“

Še več in dolgo je govoril Janez na tak in enak način s svojo pametjo, s svojim srcem in s svojim Bogom. Nazadnje pa je trdno sklenil, da bo sam Bogu prav zvesto služil, skrbno vzgojeval otroke, pazil na družino — zadnje čase se mu je zdelo, da mu je hlapec začel ponoči nekam hoditi! — in da se bo odslej odločno ustavil tistim, ki govore zoper cerkev, škofa, duhovnike in vero, in da bo povsodi na to delal, da takim »tičem« — tako je dejal — »ne pride nobena komanda' v roke!«

Vse take-le misli so hodile Janezu po glavi, ko je tisto nedeljo popoldne med krščanskim naukom pri mizi sedel in zamišljeno skozi okno gledal. Že je hotel vstati, pa mu pride na pamet, kar so rekli gospod Janez dopoldne pri pridigi, da je vsaka dobra misel dar božji, več vreden kakor poln korec cekinov. »Potem pa moram Boga zahvaliti za to, kar sem zdaj mislil,« pravi, in res mu privrè gorka zahvalna molitev iz polnega srca, čisto po domače, kakor bi z očetom govoril. — »Ali kaj Ti bo moja zahvala, o Bog?« si misli. »Kdo si Ti in kaj sem jaz? Tebe je treba tako zahvaliti, da Ti človek samega sebe dá! Te-le sklepe, kar sem jih zdaj sklenil, Ti darujem. Izvršiti jih hočem Tebi v čast in hvalo! — Otroke lepo odgojevati — lepa reč! Ali pravijo, da je to ena največjih umetnosti.« In zopet je Janez prav goreče Boga zaprosil, da dá njemu in ženi to milost, da ju navadi te prepotrebne umetnosti. »Kar bi pa midva ne mogla storiti, ali kar bi po nevednosti slabo storila, pa Ti nadomesti, o Bog!« je še pristavil. In potem je še precej dolgo molil in Boga prosil, da bi ga mogel vedno bolj spoznavati in ga vedno bolj ljubiti. In ker mu je šla molitev danes tako v slast, je molil še za ženo, za

otroke, za ranjka očeta in mater, za sestro, ki se je bila pred par leti omožila, ki pa si je nekega pijanca nakopala in bila zdaj od same nesreče vsa bolna. Milo se je storilo Janezu ob misli na nesrečno sestro, nekaj prenehal je z molitvijo in v srcu mu je začela vstajati jeza proti svaku pi'ancu, ki je uničil srečo njegove tako, tako dobre sestre. A le za par trenutkov — »ne!« si misli, »revež je še bolj nesrečen in molitve potreben kot ona! Ona je mučenica, on pa grešnik pred Bogom in pred ljudmi!« In zopet molitev za svakovo spreobrnjenje.

Ko je naposled končal, je dal neko znamenje v knjigo, kjer je prenehal brati in pri tem govoril: »Koliko misli priteče včasih iz ene same resnice! No, pa je tudi res lepo, kar se bere, da je ves svet lepa knjiga o Bogu. Res, ves svet knjiga o Bogu!« Še večkrat je ponavljal tisti dan in ves teden po tisti nedelji te besede in vselej so budile v njem čustva hvaležnosti, ljubezni, vere in ga bolj in bolj utrjevale v sklepu, Bogu verno in zvesto služiti. — — —

Dragi bravec, zakaj sem Ti pa vse to-le napisal in popisal? Zato, da vidiš, kaj se pravi premišljevanje. Kar je Janez Bogoljub tako mislil in molil in sklenil, vse to je bilo pravo premišljevanje, tista duhovna vaja, ki ima to moč v sebi, da prenovi in preustvari vsako še tako grešno, posvetno, mrzlo in vnemarno srce, eno najboljših sredstev v dosego popolnosti.

Za zdaj lepo spravi tega-le »Bogoljuba«, prihodnjič pa, ko pride aprilova številka, se bova o tem Janezovem premišljevanju pomenila, kako se mora premišljevanje in pa kakšnih koristi da zajemamo iz premišljevanja. To boš tem bolje razumel, če že do prihodnjič poskusiš tako premišljevanje kakor je premišljeval Janez Bogoljub z Martinovega vrha.

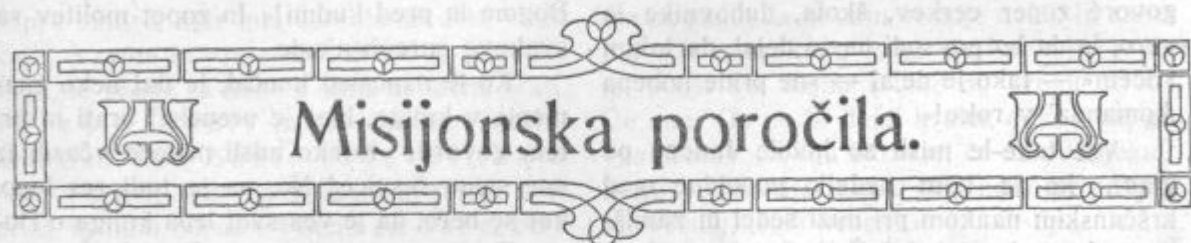
Ant. Zdešar, misijonar.

Ali je duša že rešena iz vic?

Iz nekega dekliškega zavoda se poroča to-le:

Osemletni deklici je imel zobozdravnik zdreti zob. Ubogi otrok se je silno bal. Se-stra-redovnica daje deklici pogum, češ, da lahko daruje bolečine za uboge duše v vi-cah in s tem morda kaki duši pripomore, da bode kmalu rešena iz vic. Pozljivo jo po-

sluša dekletce. Kmalu se odloči. Neustrašena sede na stol. »Prosim, gospod doktor, sedaj lahko začnete,« pravi deklica. — Ne-premično sedi, nič ne zmakuje, samo debele solze ji teko po licih in pričajo o njenih ve-likih bolečinah. Ko je bilo končano, upre svoje nedolžne oči proti nebu in zakliče: »Ali je duša zdaj že rešena iz vic?!«

Bl. Janez Ludovik Bonard.

Kraljestvo Anam leži na vzhodnem obrežju Zadnje Indije. V nedavnem času je bilo to kraljestvo še samostojno. Toda domači kralji so kristjane vedno preganjali in morili. Zato so prišli leta 1859 Francozi in premagali anamsko vojsko, južni del kra-ljestva ob izlivu reke Mekhong pa so obdr-žali zase. Ker anamski kralji še niso pustili kristjanov v miru, so se vneli novi boji med njimi in Francozi in leta 1883 so Francozi zasedli vso deželo. Tudi sosednje pokrajine so se podale Francozom in zdaj je to ozem-lje skoraj tako veliko kot naše cesarstvo. Upori proti Francozom se pa vedno ponav-ljajo, vendar se sveta vera vedno bolj širi in med 20 milijoni prebivalcev bo kmalu en milijon katoličanov.

Severni del tega kraljestva se imenuje Tonkin. Tu je umrl za Kristusa junak, kate-rega življenje vam hočem ob kratkem po-pisati. Bil je to blaženi Janez Ludovik Bo-nard (izgovori Bonár), rodom Francoz. Bo-nard je bil rojen 1. marca 1824 v St. Chri-stotu (izg. Kristóu) v lyonskem okrožju. Nje-govi stariši so bili revni toda verni in po-božni. Ko je bil deset let star, jih je prosil, da bi ga dali v šolo. Stariši bi bili prav radi

uslišali njegovo prošnjo, pa niso mogli, ker so bili prerevni. Šele dve leti pozneje, ko je prejel Janez Ludovik prvo sveto obhajilo, so mu dali dovoljenje, da sme v šolo; za-upali so v božjo pomoč.

Mladi dijak se je pridno poprijel učenja, vendar je bil vedno med slabejšimi v raz-redu, ker ni bil tako nadarjen kot njegovi tovariši. Nekega dne je dobil v roke »Lefo-pis društva za razširjanje vere«. To je za-dostovalo, da se je vzbudilo v njem hrepe-nenje po apostolskem delovanju med ubo-gimi pagani.

Ko je bil dovršil nižje šole, je stopil v semenišče v Alixu (izgovori Aliu), da bi se učil modroslovja. Tu je Bonard prvič iz-rekel srčno željo, toda njegovemu načrtu so se protivili predstojniki in njegovi stariši. Ko je dokončal modroslovne nauke, je šel v Lyon učiti se bogoslovja, vendar je imel svoj načrt vedno pred očmi. Semeniški vodja, s katerim je govoril o svojem namenu, mu je svetoval, naj počaka eno leto in prosi Boga razsvetljenja. Koncem leta mu je pa rekel, naj vstopi v pariško misijonsko semenišče, ki pošilja duhovnike v azijske misijone. Zdaj je odpotoval Bonard domov, da pridobi sta-

riše za svoj namen. Toda kakor se navadno godi v takih slučajih, tako se je tudi tu. Sin je ostal stanoviten, stariši pa tudi niso hoteli odnehati. Zato jih je mladi apostol skrivaj zapustil, ne da bi jim prej povedal, in odšel v Pariz.

Iz pariškega semenišča jim je takoj pisal in jih tolažil. Toda za uboge stariše je bila ta žrtev tako velika, da se kar niso mogli potolažiti. Nazadnje so se seveda morali vdati. Njihov sin pa se je z novo vnemo

Spomenik Leona XIII. v Lateranu.

poprijel učenja. Obenem je hodil v šolo k Jezusu Kristusu pred tabernakelj in v tej šoli se je naučil najlepših čednosti. Leta 1848 je bil posvečen v mašnika in dve leti pozneje ga je pripeljala ladja v Tonkin, kjer mu je volja predstojnikov odkazala mesto za apostolsko delovanje.

Njegov škof je bil Retord (izg. Retór), ki ga tonkinska misijonska zgodovina velikokrat imenuje. Ko se je mladi misijonar naučil tonkinskega jezika in se privadil narodnih navad, je dobil dve župniji v oskrbo-

vanje. Bila pa je to nevarna služba, ker se je tedaj spet začelo preganjanje kristjanov. Kralj Tü - Dük je izdal ukaz, pomoriti vse kristjane, ki se nočejo odpovedati veri, predvsem pa misijonarje. Že so bili umorili enega misijonarja, Avgušтина Schöflera (Šefera), rodom Nemca. Bonard se ni bal smrti za Kristusa, ampak je hrepenel po nji. »O da bi mogel,« tako je pisal v nekem pismu 7. decembra 1851, »iti za svojim tovarišem in biti deležen njegove sreče.«*)

Ta sreča je bila namenjena tudi njemu. V postu leta 1852 je imel s petimi domačimi duhovniki misijon v bližini Kebanga. Tu je živel poganski mandarin (uradnik), ki so ga bili zapodili iz službe. Ta se je hotel vladi prikupiti in je izdal Bonardovo bivališče. Takoj so prišli biriči in vjeli Bonarda. Zastonj so ponujali kristjani odkupnino. Bonarda so odpeljali v Nadimh. Zdaj je nosil misijonar verige za Kristusa, njegova srčna želja se je začela izpolnjevati. Iz ječe je pisal svojemu škofu:

»Pišem Vam, milostljivi gospod, samo nekaj besed, ker mi manjka potrebnega pisalnega orodja; pomagati si moram kakor morem in znam. Gotovo že veste, da sem vjet, ponoči obložen s klado in vkovan v verige. Celo noč jih nosim. Ali mislite, da sem zato otožen? O ne, narobe, veselim se, ker si mislim, da je bil Zveličarjev križ veliko težji kot moja klada in njegove vezi bolj boleče kot moje verige. Srečen sem, da smem reči z apostolom Pavlom: ‚Vezi nosim za Jezusa Kristusa.‘

Že od svojih otroških dni hrepenim po tej sreči in večkrat sem prosil Gospoda za to. Kako bi mogel biti žalosten zdaj, ko me je Gospod uslišal? Njegovo dobroto poveščujem in se mu iz srca zahvaljujem.

Včasih me žalosti misel na skrbi, ki jih imate zaradi mojega vjetništva, kakor tudi misel na zle posledice, ki utegnejo nastopiti. Srce mi krvavi in jokati se moram, ko vidim, koliko morata trpeti dva draga otroka,

*) Kdor umrje za Kristusa, pride takoj v nebesa. Zato pravi papež Inocenc III.: »Krivico dela mučencu, kdor moli zanj.«

ki sta z menoj v ječi. Tudi mlad sem še in rad bi Vam pomagal in z Vami vred skrbel za drage kristjane, ki jih tako ljubim, rad bi zanje deloval, predno zanje kri prelijem. Pred Gospodom gotovo nisem tega vreden, brez dvoma zaradi svojih mnogih pregreškov pri podeljevanju naših veličastnih, božjih zakramentov . . .

Priporočam se, milostljivi gospod, Vaši molitvi, molitvi svojih sobratov in vseh, ki se me spominjajo. Pred Vami grem v nebesa, toda pozabil Vas ne bom. — Ako mi bo mogoče, kakor upam, Vam še kaj pisati, Vam popišem vse podrobnosti.«

Škof Retord je svojemu ljubljencu takoj odpisal in ga navduševal za zadnji boj. Dne 2. aprila mu je ta odgovoril in poročal o dogodkih zadnjih dni, kakor je bil obljubil.

»Bilo je,« pravi v svojem pismu, »21. marca ob devetih dopoldan. Ravno sem bil krstil 25 otrok. Slovesnega obreda pa ni bilo več mogoče dovršiti. Mandarin s svojimi vojaki je bil že v vasi. Hitro sem odložil cerkveno obleko in zbežal na prosto. Kristjani so me hoteli prepeljati čez ribnik, toda vojaki so ga že obstopili. Hotel sem uiti na oni strani, ki je bila še odprta, in sem planil v vodo. Segala mi je do pasu. Potem sem tekkel čez riževo polje, z menoj je bil moj katehist Kim, toda na blatnih tleh sem vedno padal. Kam naj še beživa? Ako bi se nama posrečilo uiti v Dongdos, ki je krščanska občina, bi bila rešena; toda za to je bilo prepozno. Kmalu so naju vjeli biriči. Zgrabili so me in tako trdo zvezali roke, da so mi kmalu otekle. Prosil sem jih, naj nekoliko popuste, pa niso hoteli, zato sem se tiho vdal v svojo usodo.«

V Nadinhu so postavili Bonarda pred načelnišтво. Z njim so pripeljali v dvorano tudi Bonardovega katehista in ministranta. Tu je bilo vse polno radovednežev, ki so hoteli vjetega Evropejca natančno videti. »Oči ima kakor mačka,« so govorili gledalci. Začelo se je zaslišavanje. Vprašali so misijonarja, kako mu je ime, koliko je star, odkod je, kako je prišel v njihove kraje itd. Na vsak način pa so hoteli vedeti, kdo mu je pomagal,

kdo dajal prenočišče in podobno. Ker Bonard ni hotel odgovarjati na ta vprašanja, so mu grozili s palico. »Bijte me, kolikor hočete,« jim je odgovoril, »toda nikar ne mislite, da vam povem, kar bi škodilo kristjanom.« — »Saj jim nočemo nič hudega storiti,« so se lagali sodniki. — »Zakaj pa pozvedujete po njih?« — Uradniki niso vedeli, kaj bi rekli in so se začeli smejati. Nato so zapovedali misijonarju: »Poteptaj križ, ki leži na tleh! Ako to storiš, te pošljemo v Evropo nazaj, ako ne, boš tepen in k smrti obsojen.« — »Saj sem vam že povedal,« je odgovoril v sveti jezi Bonard, »da se ne bojim niti palice niti smrti. Pripravljen sem vse pretrpeti, take sramotne pregrehe pa ne storim. Nisem zato prišel sem, da zatajim svojo vero in dam kristjanom slab zgled.

Pri drugem zaslišavanju je bilo ravno tako. Spet tista vprašanja. »Vse sem že povedal, nič nimam pristaviti,« se je glasil odgovor. To so spoznali tudi sodniki in so govorili med seboj: »Res ne vemo, kaj naj še vprašamo.«

Pri tretjem zaslišavanju so pripeljali tudi katehista Kima. Tudi od njega so hoteli izvedeti, kdo je misijonarja prenočeval in ga podpiral. Ker niso dobili povoljnega odgovora, so ga izročili biričem, ki so mu naštel 25 najhujših udarcev. Grozili so mu, da jih še dobi, če ne pove. Bonard se je začel bati zanj in je rekel sodnikom: »Sporočite vso zahtevo kralju! Ali ne sprevidite, da s tepežem ne dosežete drugega, kakor da se človek zlaže in nedolžne v nevarnost spravi?« Mandarin ga je pazljivo poslušal in ga pohvalil, da dobro izgovarja anamski jezik. »Dolgo mora že biti v naši deželi,« so govorili sodniki.

Res so pustili katehista v miru, začeli so pa spet izpraševati misijonarja: »Ali so v Evropi tudi mesta?« »Tudi.« »Kaj pa je v mestih?« »Ljudje in hiše.« »Ali je tudi kaj uradnikov?« »Tudi.« »Kaj pa delajo uradniki?« »Kaj pa delajo uradniki pri vas v Anamu?« »Ali jedo v Evropi tudi riž?« »Ako je kdo lačen, ga je, sicer ne.« Nato so pustili tudi misijonarja pri miru.

Veliki četrtek, 8. aprila, je neki domači duhovnik mogel dospeti do Bonarda in mu prinesiti sveto obhajilo. »Res, v ječi je treba biti,« tako je pisal Bonard nato svojemu škofu, »klado in verige nositi, da se spozna, kako sladko je prejeti svojega Boga. O kako srečnega se čutim, da morem trpeti zanj, ki nas je tako zelo ljubil.«

Četrto zaslišavanje je imelo isti uspeh kot prejšnja. Nato je veliki mandarin poročal kralju, koncem poročila pa pristavil:

»Zaslišal sem vse tri in spoznal, da je eden izmed njih duhovnik Jezusove vere in Evropejec. Ima dolg nos, lepo brado, kratke lase, rjave oči in belo barvo. Imenuje se »Bona«*), po rodu Francoz, star 29 let. Od nekega mandarina svoje dežele je dobil pred dvema letoma potni list in je prišel na francoski ladji v Makao. Tu je stopil mesec poznej na kitajsko ladjo, da bi prišel v našo deželo in pridigoval svojo vero. Na anamskem obrežju je zagledal ribiški čoln z dvema ribičema, ki sta se skrivaj pokrižala. Tako je spoznal, da sta kristjana, stopil v čoln in se ponoči pripeljal v deželo, kjer je obiskal razne kraje ob morju. Kitajskih pismenk ne pozna . . . Trdovratno se je branil povedati, kje je stopil na suho, katere kraje obiskal, v katerih hišah prenočeval, katere osebe zapeljal in prevaral. Natančno in večkrat smo ga izpraševali, pa nismo mogli zvedeti besedice. Njegove zadeve ni treba dolgo preiskavati: on je evropejski zarobljenec, velik hudodelec; ni li jasno, da je zaslužil smrt?«

Ko je bilo to poročilo poslano kralju, so začeli milejše ravnati z jetniki. Bonard je porabil to priliko in pisal svojim sobratom več pisem.

Castexu (izg. Kastéu) je pisal sledeče vrstice:

»V temni ječi sem, vkovan v verige, klado nosim na vratu. Dolgo sem bil prosil Gospoda za to milost, zdaj me je uslišal; kako bi mogel biti žalosten? Vendar, moj ljubi prijatelj, Zveličar pravi: »Duh je sicer voljan, toda meso je slabo« in to je popolnoma re-

snično. Iz teh besed pa ne smeš sklepati, da sem žalosten. Nasprotno, svojega prostora ne zamenjam za vse zaklade sveta. S tem hočem le reči, da zame moli, ker meso je slabo. Moli toraj, da izpolnim božjo voljo, ki mi je dražja kot vse drugo . . . Z Bogom, upam, da se vidimo v nebesih!«

V ječi se je spomnil tudi svoje domovine, starišev in bratov. Pisal jim je to ginljivo pismo:

»Moji dragi stariši . . . V zadnjem času so se moje razmere popolnoma spremenile. Pa potolažite se: ako Bog z eno roko udaril, poda z drugo tolažilo . . . Ko pride to pismo v vaše roke, je moja glava že padla pod rabljevim mečem, ker sprejmete te vrstice še le po moji mučeniški smrti. V smrt grem za vero v Jezusa Kristusa. Iz sovraštva do svete vere, v kateri ste me tako modro vzgojili in ki sem jo hotel oznanjati v teh daljnih krajih, me bodo pogani umorili, iz sovraštva do naše svete vere, ki so jo potrdili apostoli in milijoni mučencev s svojo krvjo; tudi meni je odmenjeno, da postanem mučenec.

O moji dragi stariši, s Kristusom bom darovan na Kalvariji, odtod upam priti v kraj sreče. Torej, moj dragi oče, moja draga mati, moji ljubi bratje, veselite se, zakaj kmalu odplava moja duša v domovino izvoljenih. Ako kaj premorem pred prestolom nebeškega Veličanstva, bodite prepričani, ne pozabim Vas, ki ste me tako ljubili in toliko storili zame. Ne jokajte: srečen sem, da morem tako umreti, srečen, da smem nositi verige in klado na vratu. Že v svoji mladosti sem si želel take sreče; zdaj, ko me je Gospod uslišal, spoštljivo poljubljam svoje verige in moje srce je veselo, ker sem okrašen s takim okraskom.

Kaj naj Vam še povem, moj dragi oče, moja ljuba mati? Rad bi Vas tolažil in obrišal Vaše solze. Druge tolažbe Vam ne morem dati kakor tolažbo sv. vere. Ako te vrstice razžaloste Vaše srce, mislite, da je že zdavnaj minilo moje trpljenje, ki ga imam za veliko srečo, in da je moja duša že v nebeški domovini . . . Skrbite, da rešite svoje duše, da zaničujete minljivo blago tega sveta

*) Kitajci in Anamci ne morejo izgovarjati črke r.

in se večkrat ozirate na nebeško dedščino. Tam gori se spet vidimo. Tam Vas pričakujem; nobenega ne sme manjkati. Ura bije, pisma ne morem končati . . .

Vaš Bonard.«

Med tem se je bližal mesec april koncu. Jetnik je čutil, da odločilni trenutek ni več daleč. Potrđitev smrtne obsodbe je morala v kratkem priti iz glavnega mesta. Zato je pisal škofu in svojim sobratom v slovo:

»To je zadnje pismo, ki ga Vam pišem. Moja praznična ura je prišla; z Bogom, z Bogom! Pričakujem Vas v nebesih. Upam, da Vas bom tam gori spet videl; zato mi ločitev od Vas ne napravlja žalosti. Sladko zaupanje imam, da mi je Bog odpustil moje neštevilne napake. Srčno rad mu darujem svojo kri in svoje življenje iz ljubezni do našega dobrega Učenika in za drage duše, ki bi bil za njihovo izveličanje tako rad porabil svoje moči. Vsem, ki so me morda kdaj razžalili, odpuščam iz srca.

Vendar nkar ne mislite, da ni treba zame moliti; preveliko zaupanje bi bilo slabo zame. Prosim Vas, spominjajte se me v svojih molitvah. Jaz Vas ne pozabim, kakor sem že rekel, ako Gospod milostno sprejme mojo dušo in ako kaj premorem pri dobrem Bogu.

Jutri je praznik svetih apostolov Filipa in Jakoba, prvi maj, jutri bo leto, kar je gospod Schöffler zmagoslavno šel v nebesa, mislim, da je tudi dan, ki dopolni mojo žrtev. Zgodi se božja volja! Z Bogom, presveto srce Jezusovo in Marijino naj bo z Vami. V tvoje roke, o Gospod, izročam svojo dušo!

V ječi za Jezusa Kristusa na predvečer svoje smrti, 30. aprila 1852.

Bonard.«

Bonard je prav slutil; komaj je oddal svoje pismo, ko dospe potrđitev obsodbe. Novica, da bodo vjetega Evropejca v kratkem umorili, se je hitro raznesla po okolici. Pred ječo se je nabrala velika množica. Kristjani so prišli, da bi še enkrat videli svojega duhovnega očeta in prejeli njegov blagoslov, pogani pa, da bi videli, kako bo Evropejec umiral. Zato je veliki mandarin od-

ložil izvršitev obsodbe na drugi dan. Hotel je, da se izvrši tiho. Toda že na vse zgodaj prvega maja se je začela množica spet zbirati. Ljudi je bilo kmalu več kot prejšnji dan. Odlašati se ni dalo. Vrata ječe so se odprla, srčni apostol je prišel na dan, nebeško veselje na obrazu. Na morišče je šel peš. Vkljub težki kladi in verigam je šel odločno kakor hraber vojak. Na morišču so mu zvezali roke na hrbtu tako trdo, da so začele krvaveti. Mandarin pa je pozabil orodje, da bi z njimi prežagal klado in prepilil verige. Morišče je bilo precej oddaljeno od mesta, takó je minila cela ura, predno so dobili žago in pilo. Med tem časom je mučenec klečal, oči uprte v nebo, in molil: Malo prej je bil zavžil sveto obhajilo, ki mu ga je bil eden njegovih sobratov skrivaj prinesel v ječo. To mu je dalo čudovito moč.

Verige in klado so odvzeli. Mandarin je stopil k mučencu in mu je nekaj rekel. Bonard je tudi nekaj odgovoril. Tega pogovora pa ni mogel nihče razumeti. Nato je zlezal mandarin na slona. Trikrat je zadonela trobenta in Bonardova glava je padla na tla.

Kristjani so se drenjali k truplu, da bi pomohli gobe ali robce v kri, toda vojaki so jih zapodili s palicami. Krvavo obleko, verige in drugo, kar je nosil mučenec, so vzeli in pozneje prodali kristjanom.

Uradniki so hoteli uničiti vse sledove mučenčeve smrti, ker so vedeli, da kristjani časte mučence kot svetnike. S krvjo napojena zemlja je morala proč, glavo in truplo pa so hoteli vreči v reko. Da bi pa kristjane premotili, so spravili truplo v ladjo in vzeli živeža za tri dni, kakor da bi se šlo za dolgo vožnjo. Nato so odpluli. Kristjani pa se niso dali prevarati. Daleč za vladno ladjo so se vozili v majhnem čolnu diakon in dva katehista. Zvečer je začel pršeti droben dež. Stemnilo se je. Vojaki na vladni ladji so mislili, da je zdaj prišel pravi čas. Veliki mandarin je dal znamenje. Vesla so se ustavila. Vojaki so vrgli truplo v vodo.

Kristjani v čolnu so vse to opazili in ko je vladna ladja zginila, so priveslali in kmalu našli truplo na dnu vode. Na truplo je bila

privezana vreča, v kateri je bila odsekana glava. Okoli ene ponoči so dospeli v Vinhtri, kjer jih je sprejel škof Retord.

»Bila je,« piše Retord sam, »ena po ponoči, ko so prinesli naši ribiči dragoceno breme. Takoj smo oblekli mrtveca v duhovniško obleko in ga položili v krasno krsto, ki jo je podarila krščanska družina. Tako je ostal, obdan od gorečih sveč, do večera prihodnjega dne; potem smo ga slovesno pokopali. Pokopaval sem jaz — — — — Vse se je vršilo kolikor mogoče tiho. Zdaj počiva njegovo telo v našem kolegiju. Kako

lep je bil v duhovniški obleki v krsti! Poldoben je bil slonokostenemu kipu kakkega svetnika. Njegova glava je bila dobro pritrjena na vrat, zdelo se je, kakor da spi ali da z veselim smehljajem pozdravlja nebeško prikazen — — —

Presveto Srce Jezusovo je solnce, ki greje in razsvetljuje mrzlo noč zemeljskega življenja. V luči tega solnca je hodil Bonard in zgodaj dospel v nebesa. Bil je star šele 29 let. 27. maja 1900 ga je prištel Leon XIII. med blažene.

L. Klang.

Cerkev sv. Jožefa v Ljubljani

bodo gotovo zgradili oo. jezuitje. Vprašaj: Kdaj? »Bogoljub« more odgovoriti le to:

Čim pridneje bodo častivci in častivke sv. Jožefa zlagali potrebno kamenje in opeko, temprej bo stala cerkev. V tvoji moči je torej, dragi bravec in bravka, da pospešiš zgradbo cerkve, ki bo v proslavo mogočnega rednika Sina božjega, v ponos mestu Ljubljani in v veselje pobožnim vernikom. »Bogoljub« opozarja na članek v 3. številki leta 1907. Hvaležno bileži, da njegov poziv ni bil brez uspeha. Zaupno se obrača do svojih prijateljev z novo in iskreno prošnjo: daj vsak, kar more in kar mu narekuje ljubezen

in hvaležnost do sv. Jožefa zvestega varija slovenskih pokrajin! Obrni se še do drugih dobrih src, ki so voljna kaj darovati za dostojen dom sv. Jožefa. V zgled ti stavim onega praktičnega gospoda, ki je v olajšavo postne postave daroval 20 kron za cerkev sv. Jožefa, ki ga verniki časte zlasti meseca marca. »Bogoljub« bo objavljajl imena vseh velikodušnih dobrotnikov, ki bodo od 1. marca nadalje po pet ali več kron poslali kot prispevek za novo cerkev na naslov:

»Prečastito predstojništvo oo. jezuitov v Ljubljani, Elizabetna cesta 5.«

Spomin na Lurd.

Pozdravljena bodi mi lurška duplina,
Globoko zarisana v moje srcé!
Poljubljena tisočkrat sveta pečina,
Ker božja je mati stopila na té!

Kako je ginljivo pred jamo moliti,
To romar bo vedel iz skušnje samo,
Brezmadežni Materi srce razkriti,
Ti dušo navdaja s tolažbo sladko.

Prepričan je romar, da Mati premila
Tu gleda na svoje otroke z nehá,
Ki je po Bernardki jih sem povabila,
Da milosti razne jim spros' od Boga.

Sijajno se v Lurdu proces'je vršijo,
Vsi moški sê svečami v rokah gredó,
In Jezusa v sveti skrivnosti častijo,
Ki škof ga krog revnih bolnikov nesó.

Tu vidi spet vera se prvih kristijanov,
Zaupljivi klici do Kralja nebes,
Zveličar se usmili irpečih zemljanov,
In mnogim kar v hipu dá zdravje zares.

Zvečer se ti nudijo krasni prizori,
Ko rajsko je vse razsvetljeno lepo,
In v splošni proces'ji vsi romarski zbori
Navdušeno Ave Marija! pojó.

Še enkrat pred tabo, o ljubljena Mati,
Pri sveti duplini klečati želim,
In v srčnem kesanju se še razjokati,
Popred ko tó revno zemljó zapustim.

Sedaj pa brezmadežna lurška Devica,
Se v duhu povračam na blaženi kraj,
O čuvaj in vodi me zvesta vodnica,
Da v svetih nebesih te videl bom kdaj.

Andrej Vehovec, lurški romar.

Po svetu.

Sklep lurškega jubileja. Dne 11. februarja so se zaključile jubilejne slavnosti v Lurdu. Nešteti so bili romarski vlaki, ki so tekom tega pomenljivega leta dovajali častilce Marijine na kraj milosti. Med drugimi naj omenjamo osobito »romanje čudežno ozdravljenih«. 325 takih ozdravljenecv se je zbralo dne 22. avgusta 1908 v Lurdu; združili so se okrog zastave, ki je imela napis: »Bili smo bolni; Marija je prosila, pa smo bili ozdravljeni«. Navzočih je bilo še okrog 70.000 drugih romarjev.

Pasijonske igre v mestu Oberammergau na Bavarskem se bodo vršile prihodnje leto 1910. Priprave so že v najlepšem tiru. Od zadnjega pasijonskega leta 1900 je pobrala smrt 53 sodelujočih oseb, zato bo treba iskati in izbirati novo osobje, kar pa ni prav lahko. Izmed ženstva smejo sodelovati namreč samo neoženjene osebe. Prva predstava bo o Binkoštih leta 1910.

Drugo narodno romanje v Lurd bodo priredili Hrvatje tekom leta 1909. Čas še ni določen.

Novi misijonarji. V misijonskem samostanu Št. Gabrijel na Dunaju je posvetil škof dr. G. Marschall dne 14. februarja 39 gojencev za mašnike. Novomašniki bodo zapustili domovino dne 9. maja, četrto nedeljo po Velikinoči, ter se bodo podali na misijonsko delo v tuje dežele.

Dnevi velikih svečanosti v Rimu. Za svetniška proglašenja so določeni sledeči dnevi: Devica Orleanska bo proglašena za blaženo 18. aprila; dominikanec Capillas in drugi mučenci v Kini in Tonkingu 2. maja; Španec Oriol in blaženi Klemen Hofbauer bogsta prišteta med svetnike o Binkoštih. Ob tej priliki bodo imeli sv. oče slovesno sveto mašo v baziliki svetega Petra.

Duhovnikov v Messini je bilo ob potresu 87. Izmed teh je bilo takoj mrtvih 27, več ali manj poškodovanih pa 21.

V mestu Nizza je umrl duhovnik Anton Verony, star ravno sto let. Rojen je bil meseca decembra 1808.

Za ureditev službe božje in za ob potresu v Siciliji ponesrečene je došlo na naslov sv. očeta več kot tri milijone frankov. Italijanski minister za nauk in bogočastje je dovolil 150.000 lir za napravo pomožnih prenesljivih cerkva in kapelic.

V Rimu je dne 3. februarja umrl kardinal Serafin Cretoni, star 76 let. Bil je načelnik kongregacije za obrede in odpustke.

Izredna 25letnica. Belgijska katoliška stranka je že 25 let na krmilu. Njeno delo za blagor ljudstva je bilo vedno uspešno in posebno blagoslovljeno. V proslavo tega jubileja se bo vršil v mestu Mechelu meseca septembra štiridnevni kongres; častno predsedstvo bodo imeli: kardinal - nadškof Mercier in katoliški ministri.

Japan in sv. stolica. Nadškof Wm. H. O'Connell se je podal zopet na Japonsko, da izvrši v imenu papeža Pija X. važno poslanstvo. O'Connell je bil že leta 1905. na Japonskem ter s svojim spretnim pogajanjem dosegel, da se smeta ustanoviti dve katoliški visoki šoli, ena v Tokio, druga pa v Nagasaki.

Bogoslovci iz potresnih mest Messina in Reggio, ki so ostali po potresu še pri življenju, bodo vsled določbe svetega očeta prišli v Rim, da nadaljujejo svoje učenje na ondodnih bogoslovnih zavodih.

Treznim v razmišljevanje. »Vrhbosna« ima dopis iz Rima, podpisan je dr. A. Buljan; v dopisu se potrjuje, kar so časopisi poročali o šaljivem listu, ki je izhajal v Messini. »Vrhbosna« piše takole: »Menda ni nobenega čitatelja, ki bi mu ne bila znana ona strašna želja messinskega humorističnega lista »Il telefono«: »Pošlji nam potres!« Čitalo je to željo 25.000 naročnikov omenjenega umazanega lista, a čul jo je ves svet. Nasprotniki katoliške cerkve in previdnosti božje so nazivali strahoviti potres v Siciliji »slučajnost«, znano pesmico proti nebeškemu Detetu Jezusu, pa so hoteli utajiti kot izmišljotino. Če je grozni potres slučajen ali ne, to prepuščamo razmišljanju naših čitateljev; istina je, da je bogokletna pesmica res izšla v »Tele-

fono« med 26. in 27. decembrom . . . Dne 28. decembra pa so ruski mornarji vlačili razmlinčena trupla bralcev grdega lista »Il Telefono«, katerim je isti en dan poprej prorokoval smrt. Za razlago messinskega »slučaja« še tole: Kakor piše Katanski duhovnik, dober poznavalec messinskega življenja, imajo oni, ki vedo, da je še Gospod nad nami, tudi druge dokaze za verjetnost božje potresne kazni. Nepopisno nesrečo bednega mesta so slutili in prorokovali že naprej. Psovke proti Bogu, bogokletstva, strahovita pokvarjenost, a najbolj brezbožno časopisje je dovedlo Messino v globoko moralno propast.

Kaj so pa počenjali? Gospodje, gospe in gospodične, vse se je drvilo za šaljivostjo lista »Il telefono« in s tem obravnavalo psovke proti Bogu. Večkrat so bila tiskana pisma »Nebeškemu Očetu«, polna gnusa in bogoskrunstva. Izšla je bila tudi pesem o Brezmadežni, grda in ostudna, da se ne dá opisati. Govorilo se je, da pride gotovo kazen božja, ako se nihče ne dvigne proti takemu grdemu blatenju . . . Posledica: Zrušile so se cerkve in hiše, ni ostal kamen na kamnu. Smrt je zagospodarila . . .

26. decembra je sklicalo proticerkveno društvo »Giordano Bruno« sestanek. Prišli so protivniki sv. cerkve skupaj in izdali geslo: »Uničiti vero v Messini!« Dan pozneje je bila uničena Messina!

Krst po francoski šegi. Nečuvene predrznosti že uganjajo brezbožneži na Francoskem. Nobena reč jim ni več sveta. — Coutant, župan v kraju Jory, je kot radikalen socialist nedavno povabil 12 socialno-demokraških parov na državni krst malih otrok. Prišli so s svojimi novorojenčki ter morali obljubiti, da jih bodo vzgajali brez vsake vere. Občinski ognjegasci ter stražniki so jim morali delati častno spremstvo. Vsak otrok je dobil škatljico bonbonov, pa hranilno knjižico s 5 franki. Po sklepu tega predrznega zaničevanja sv. obredov se je vršila pojedina na občinske stroške, ki je trajala do drugega jutra. — Tako umeva prostozidarski župan zlorabljeni župansko oblast! To početje vzbuja nevoljo celo na Francoskem!

Po domovini.

Postni pastirski list ljubljanskega knezoškofa dr. Anton Bonaventura Jeglič-a zavrača z jasnimi in umljivimi dokazi — zmote svobodomislecev, ki širijo tudi po naši deželi svoj brezbožni list in z njim pogubne nauke. — Pastirski list je

velevažen, zato ga bo v celoti prinesel »Domoljub«, da ga bo mogel vsakdo s pazljivostjo in premiselkom prebrati.

Cerkveni zaukaznik za lavantinsko škofijo je objavil pastirski list mariborskega knezoškofa. Ta list našteva v prvem delu najvažnejše dogodke preteklega leta, dalje opisuje proslavo vladarjevega jubileja, slednjič se spominja petdesetletnice, odkar je bil prestavljen staročastiljivi škofijski sedež iz Št. Andraža v Maribor.

Duhovske izpremembe v ljubljanski škofiji: Premeščena sta č. g. kapelana Friderik Rodič iz Cerkelj pri Kranju v Črnomelj in Josip Lavtar iz Železnikov v Čerklje. — Umrj je 11. februarja č. g. Karel Dornik, beneficiat v Vogljah. — Začasni pokoj je dovoljen č. g. Ivanu Podboju, župniku v Toplicah in č. g. Fr. Vilfanu, kapelanu v Postojni. — Namestni učitelj na kn. šk. gimnaziji v Št. Vidu č. g. Francišek Pengov je imenovan stalnim učiteljem z naslovom profesor. — Premeščen je č. g. kapelan Fr. Gaberšek iz Vipave v Postojno. — Nameščen je bil absolvirani modroslovec č. g. dr. Josip Sever za kapelana v Vipavi. — Imenovan je bil č. g. Martin Pečarič, kapelan v Križih pri Trziču, za župnega upravitelja istotam; č. g. Engelbert Berlan, župnik v Zagradcu, za soupravitelja v Šmihelu pri Žužemberku; č. g. Alojzij Kralj, kurat na Gočah, za soupravitelja na Erzelju.

Nespodobno vedenje v cerkvi kaznovano. Dne 1. februarja je bilo pred deželnim sodiščem kaznovanih nekaj fantov iz šanške župnije radi nedostojnega obnašanja v cerkvi. — Ako bi bili dotični mladeniči iskreni častivci Najsvetejšega, bi se gotovo ne bili tako spozabili, pa bi jim ne bilo treba trpeti tako sramotnega zopora!

Smrt mladega duhovnika. Dne 9. februarja je umrl na Brezovici pri Ljubljani ondotni kapelan č. g. Alojzij Vovk. Za mašnika je bil posvečen šele lani. V dušnem pastirstvu je kazal veliko vnemo in gorečnost, toda huda bolezen mu je uničila življenje. Pokojni je bil rojen na Gočah pri Vipavi. — Večno srečo njegovim dušam!

»Rojstvo Jezusovo« se imenuje veliko glasbeno delo, ki jo je proizvajalo sloveče pevsko društvo »Glasbene Matice« v družbi z godbeniki slovenske »Filharmonije« dne 3. in 4. februarja v Ljubljani. V veliki glasbeni sliki je italijanski skladatelj duhovnik L. Perosi ustvaril krasno, umetno skladbo, ki predočuje za nas vse najveselejši dogodek: Rojstvo Zveličarjevo. — Perosi je vodja slavnoznanе Sikstinske kapele v Rimu.

Kam vodi svobodomiselstvo? — V grdo nenravnost. To uvidevajo razširjevalci svobodnih idej sami; zato pa so se naenkrat premislili, pa kličejo: Nazaj k npravnostnemu življenju! Zadnja »Mladost« piše o tem: Svobodomisleci so začutili svojo slabost; razuzdano življenje raznih sokolov in sokolic jim ne dela časti. Zato pa so jeli oznanjati čisto življenje ter kličejo: »Mi nismo svobodni v tem smislu, da delamo vse, kar hočemo« . . .

Tudi nas to veseli; zakaj, prežalostno je, ako gazi mladina po blatu umazanega življenja, streže strastem in pohujšuje druge. Toda pove-mo naravnost vsem svobodomiselnim pridigar-jem, da so njihove besede bob ob steno, dokler ne podajo mladini tudi trdne podlage za npravno življenje, dokler ne utemelje svojih zahtev z viš-jimi nagibi — nego samo s pravilom: Zdravje zahteva. Imeli bodo še naprej gnilo, hirajočo in

nezmožno mladino, ako sami ne krenejo na pot krščanskega življenja. Le nikar naj se ne slepe svobodomisleci! Nauki, ki jih širijo, rode sad. Svobodomiselna mladina išče svobode. Njej je vsa svoboda le svoboda za razuzdano življenje.

Pa je res. Brali smo zadnjič v nekem dunaj-skem časopisu to-le: So ljudje, ki radi molijo ter prejemajo celo večkrat sv. zakramente, pa se vendar ne ločijo od slabega časopisa. Vsak dan molijo: »Posvečeno bodi tvoje ime«, zraven pa sprejemajo zaničevalca božjega v hišo. Vsak dan molijo: »Pridi k nam tvoje kraljestvo«, plačujejo pa za satanovo kraljestvo! Molijo: »Zgodi se tvoja volja«, a podpirajo upornika zoper Boga v podobi slabega, prepovedanega časopisa. Bati se je, da bo Bog takim ljudem na sodnji dan rekel: »Poberite se izpred mene, prokleti, s svojo hinavsko pobožnostjo v večni ogenj!«

Dopisi.

Vrh nad Rovtami. Ker nismo lansko leto praznovali v naši župniji zlatega leta Marijinega prikazovanja v Lurdu, smo pa letos ob koncu 50letnice tem lepšo slovesnost imeli Lurški Mariji v čast.

V sredo zvečer ob Ave Mariji je v obeh cerkvah slovesno zvonilo pol ure. V četrtek, na praznik Lurške Marije so prejeli učenci in učenke naše šole in dekleta Marijine družbe sveto obhajilo za bolno Marijino hčer Ivano Mlinar. Tudi mnogo drugih je prejelo ta dan sveto obhajilo. Ob deveti uri je bila Mariji v čast pridiga, nato peta sveta maša. Po maši so se učenci in dekleta Marijine družbe Mariji slovesno izročili in posvetili. Vsi verniki v cerkvi so Mariji obljubili, da jo bodo vedno gorečnejše častili in ji zvesti ostali. Nato smo zapeli zahvalno pesem in tako končali slovesnost in zlato leto Marijino. Naša župnija je v hribih in je majhna, pa začela je napredovati. Na dan cesarjeve šestdesetletnice smo ustanovili izobraževalno društvo, imamo tudi čebelico in Marijina družba je v treh letih si omislila že dokaj številno knjižnico. »Bogoljuba« radi beremo in prihaja v 42 iztisih. Gotovo bo prinesel mnogo dobrega sadu in v naše družine krščanskega duha . . . Molitvenik »Večna molitev« je zelo razširjen in vsako nedeljo in vsak praznik častimo Jezusa v najsvetejšem Zakramentu. V tem novem letu se je pojavila želja Jezusa v svetem obhajilu bolj pogosto spreje-

mati. Marijine hčere se udeležujejo pogostnega svetega obhajila in temu lepemu vzgledu začeli so slediti tudi drugi. Obeta se nam boljša bodočnost.

Prihova. Na Prihovi imajo vedno kako »slovesnost«, pravijo ljudje. Hvala Bogu! Od 31. januarja do 3. februarja smo namreč imeli slovesno tridnevnicu kot obletnico misijona. Vodila sta to slovesnost čč. gg. Flis Gregor in Zorko Anton iz Maribora. Obhajincev je bilo okoli 1300. Posebno vesela in pogumna je bila obojna Marijina družba vsled krasnega nagovora. O da bi bila res prava živa družba Marijina! Bog plačaj stokrat in tisočkrat vsem gospodom ves trud in delo.

Idrija. Dne 18. januarja t. l. vil se je dolg žalosten sprevod skozi Idrijo na pokopališče k Sv. Križu. Takih, akoravno ne tako lepih sprevodov imamo sicer več, zato je o tem ne bodem poročal, a isti, kateri je preminul, in kateremu je veljal ta sprevod zasluži da mu postavimo v »Bogoljubu« ta skromen spominek. Bil je to 19-letni mladenič in član bratovščine »Prijatelj presvetega Srca« France Svetličič. Vslužben pri c. kr. rudarskem ravnateljstvu, opravljal je svojo službo vestno, mirno in tiho, bil vsem prijatelj, to vedo povedati vsi, ki so z njim občevali. Prehladil se je lansko leto in šlo je z boleznijo, katero je s čudovito potrpežljivostjo prenašal, naglo naprej, meseca novembra je moral iz službe

izostati in 16. januarja t. l. poklical ga Gospod k sebi.

Dobra vzgoja je nagnila blagega mladeniča že davno na pravo pot in kljub vsem nevarnostim in zaprekam ki so mu pretile od vseh strani, je vztrajal na začrtani ozki stezi ki pelje proti nebesom. Tudi ni preslišal in zanemaril glasu ki ga je klical v bratovščino »Prijatelj presvetege Srca«. Vstopivši v to bratovščino, držal se jo je trdno, in ni izostal nikoli brez pravega vzroka od mesečnih shodov, od skupnega svetega obhajila in od večerne molitvene ure pa ga ni odvrnila nobena stvar, dogodilo se je, da je imel telovadni odsek, pri katerem je bil rajni predsednik, ravno ob času molitvene ure svoje vaje, pa prijatelj France je šel raje k molitveni uri se z nebeškim prijateljem pogovarjal, kakor k telovadbi. Kakor so nam sivolasi, življenja skušeni prijatelji pri molitvenih urah nekak vzgled in vzor, tako je bil tudi pokojni France dika naše bratovščine. V molitev zatopljen in zraven svojega očeta klečeč, nam je dal tudi prelep zgled spoštovanja in ljubezni do svojih roditeljev.

Srce se nam krči ob izgubi tega vzor - mladeniča, težko bomo prenesli to zgubo, toda ne — saj ostanemo ž njim še vedno v prijateljski zvezi v Gospodu, nas tudi smrt ločiti ne more. V tesni zvezi smo in ostanemo. Pri vsaki molitveni uri je molil prijatelj France z nami vred za umrle prijatelje naše bratovščine, in sedaj dragi prijatelj France bodo veljale ravnoiste molitve tudi Tebi, ne bomo Te pozabili, kakor tudi Ti, ki že vživaš sad prijateljstva presvetege Srca na nas ne boš pozabil. Besede ki Ti jih je zaklical voditelj naše bratovščine č. g. kaplan Zevnik pri odprtem grobu v začasno slovo, ostale so nam neizbrisne v naših srcih, prijatelji smo in ostanemo pričakujoč združenja pri nebeškem prijatelju, kateremu smo posvetili vse kar smo in kar imamo.

Prijatelji.

Iz Ambrusa. Dne 24. januarja sta bila blagoslovljena kipa družbinih patronov, sv. Neže in sv. Alojzija. Denar za kipa je darovala ranika Alojzija Vidmar. Blaga Alojzija je bila dobra članica naše družbe. V življenju je bila vsem zgled lepega bogoljubnega življenja. Po smrti je pa zapustila viden spomin ljubezni do družbinega altarja.

Iz Št. Jerneja na Dolenjskem. V tukajšnji fari smo zopet obhajali prav lepo jubilejno slavnost v čast lurški Materi božji. Ob prav lepem vremenu smo se zbrali 11. februarja okrog 2. ure popoldan pred Marijino podobo v takomimova-

nem »novem Lurdu« v Rakovniku pri Vrbovcih, da bi, ker smo pričeli, tudi končali njeno jubilejno leto. Mnogobrojnim ljudem iz domače in sosednje fare je imel domači gospod kaplan Leopold kratek nagovor o jubileju Brezmadežne, potem rožni venec in pete litanije lurške Matere božje. Imel je tudi en mladenič iz Marijine družbe deklamacijo v slovo jubileju. Po končanih govorih in molitvah so zapeli še nekaj Marijinih pesmi, potem smo se z veliko zadovoljnostjo razšli.

Sv. Peter na Medvedovem Selu. V naši, dobrih 1100 duš broječi župniji vlada živahno življenje, odkar imamo izobraževalno društvo in Marijino družbo. Čvrsto delujejo mladeniči v mladeniški zvezi, toda prekašajo jih dekleta v dekliški zvezi, ki šteje 66 članic. Obe organizaciji ste pričeli delovati jeseni 1907. Sedaj se že kažejo lepi sadovi. Nepozabni nam ostanejo naši mladinski shodi v jubilejnem letu v šmarskem in rogaškem okraju. Mladeniška shoda pri Svetem Florijanu ob Boču in pri Sv. Roku v Šmarju sta združila cvet naših mladeničev iz naših društev in družb. Presegala sta ju po ogromni udeležbi dekliška shoda na Sladki gori in pri Sv. Križu tik Slatine. Vseh teh štirih shodov so se udeležili mladeniči pa tudi dekleta od tukaj polnoštevilno. Oboji so v govorih in deklamacijah kaj lepo sodelovali. Lurški jubilej so naša dekleta počastile z dovršeno predstavo »Lurške pastirice«, ki se je dvakrat ponovila. Najlepsi praznik za našo mladino pa je bil lanski 8. december. Ta dan se je vršil slovesni sprejem mladeničev in deklet v Marijino družbo. Po nagovoru č. g. župnika je dobilo 83 deklet in 24 mladeničev sprejemnico in družbeni trak s svetinico. Mogočen vtisek je napravila na vse ljudi molitev posvečenja z gorečimi svečami. Nato je še družbini voditelj blagoslovil krasno zastavo dekliške Marijine družbe. Na eni strani je podoba brezmadežne lurške Gospe z Bernardko, na drugi strani pa Srce Jezusovo, kateremu Brezmadežna izroča v varstvo svoje hčere. Zastavo kraši prelep trak z napisom: »1858. Ob lurškem jubileju 1908« in »Kraljica devic, prosi za nas!« Ta dan je bil dan veselja za pošteno našo mladino. Ni manjkalo zasmehovalcev in zasmehovalk Marijine družbe, pa njih moč je strl ta dan. Lične sprejemnice so bile kmalu v okvirjih in sedaj povsod lepo ovenčane glasno govore vsakomur, da v hiši prebiva otrok Marijin.

V Starl Oselci smo imeli »mali misijon« kot pripravo za dan 27. januarja, ko je v naši fari celodnevno češčenje. Tridnevno sta opravi-

čč. patra Jezusove družbe P. J. Kunstelj in P. E. Rakovec, obenem duhovne vaje za Marijino družbo, ki sta neutrudljivo spovedovala. Pomagal je v sredo tudi č. gospod od sv. Treh Kraljev. Udeležba je bila izborna. Bilo je nad vse pričakovanje krasno in prijetno.

Iz Št. Jurija pri Šmariji. Obhajali smo od 12. do 21. decembra pretečenega leta sv. misijon, katerega sta vodila čč. gg. p. Engelbert iz Brezjij in p. Aemilijan iz Sv. Gore pri Gorici. Njuni govori so napravili globok vtis na ljudstvo. Ljudje jih kar ne morejo pozabiti. Dal Bog, da bi ta vtis vedno ostal v trajnem spominu! Za-

stopstvo občine, na čelu g. učitelj, se jima je prav prisrčno zahvalilo, kar je znamenje, da smo vsi ene misli, vsi jima res iz srca hvaležni. — Na sveti večer smo bili pa vsi, cela fara, pri jaslicah v cerkvi. Pred polnočno sv. mašo so se blagoslovili kipi Ježuščka, Marije in Jožefa, za katere so nabrali domači otroci in so krasno izdelani. Največja zasluga je preč. g. župnika škocijanskega, ki je napravil načrt in sam naslikal Betlehem, pa tudi naš domačin Anton Kocmur zasluži javno pohvalo, ki je po načrtu tako lepo in okusno izdelal jaslice.

Nove knjige.

Pridiga o lurški Materi božji. V spomin jubilejnega romanja na »Trško goro« pri Novem mestu, dne 21. oktobra 1908. Govoril zbranim Marijinim družbam Ivan Podboj, duhovni svetnik in župnik v Toplicah. — Priromalo je na »Trško goro« osem Marijinih družb novomeške dekanije skoraj polnoštevilno z banderi in duhovnimi voditelji: iz Toplic, Podgrada, Stopič, Brusnic, Novega mesta, Mirnepeči, Št. Petra in Šmarjete. Ostale Marijine družbe so bile zastopane po več-

jih ali manjših oddelkih. Vse skupaj je bilo zbranih nad tisoč družbenic. — Lepa pridiga, ob tej priliki govorjena, je zdaj natiskana v posebni knjižici na 12 straneh in se lahko dobi v »Katoliški Bokvarni« v Ljubljani ali pri Krajcu v Novem mestu. Govor je natisnjen v spomin družbenicam, ki so se shoda udeležile, utegne pa koristiti tudi članicam Marijinih družb sploh in vsem Marijinim častivcem, zlasti še lurškim romarjem.

Naznanila.

V zadevi 1. in 2. številke imamo to-le naznaniti: One, ki teh dveh številok še niso dobili, prosimo, da še malo počakajo. Stvar je namreč nekoliko težavna. Manjka nam jih primeroma le malo; nov natisk obeh številok bi pa stal 1200 kron. Zato čakamo, če bi se morda še kaj novih oglasilo, da bi se izplačalo nov natisk napravljati.

Letos smo se namreč enkrat srečno zmotili, ko smo tiskali prvo številko. Tiskano je bilo 3000 več kakor lani, pa je bilo še premalo. Odslej se bo tiskalo »Bogoljuba« 19 tisoč. Za toliko naenkrat še nikoli ni poskočil. Bog plati vsem, ki so kaj storili zanj!

One tedaj, ki imajo 1. ali 1. in 2. številko še dobiti, prosimo, naj — če še niso storili — to naznanijo po dopisnici upravništvu, da se bo vedelo, koliko jih je treba. — Obenem pa prosimo, če je mogoče, dobiti in doposlati še kaj novih naročnikov, da se bo bolje

izplačalo napravljati nov natisk. Oboje to dvoje bi bilo treba storiti kmalu — recimo do 10. marca — da bi bilo mogoče zaostali dve številki doposlati s 4. vred.

Kako je z romanjem? Došlo nam je vprašanje, če bomo morda letos napravili romanje v Rim. »Želeti bi bilo, da bi letos Slovenci poromali na grob sv. Petra. Če ne, bi mnogi šli s Hrvati.« — Odgovor: Mi bi napravili skupno romanje, pa se bojimo, da bi tega ne bilo že preveč. Zakaj prihodnje leto, 1910, bomo napravili **prvo slovensko romanje v sveto deželo**. To bodi že zdaj povedano, da se tisti, ki mislijo iti, vedo pravočasno pripraviti. — Da pa tedaj vsega tega ne bo preveč, zato v Rim letos nimamo namena napravljati skupnega romanja, dasi nas srce vleče v Rim. Le če bi se jih mnogo oglasilo, ki bi to zahtevali, potem bi se morda dalo kaj napraviti.

Naša zvezda.

Marija, ti si naša zvezda vodnica!

V duhu mi stopa pred oči prikazen na nebu, katero je gledal v zamaknjenju sveti Janez evangelist in popisal v 12. poglavju skrivnega razodetja. Tako-le piše:

»In prikazalo se je veliko znamenje na nebu. Žena s solncem obdana, in luna pod njenimi nogami, in na njeni glavi krona iz dvanajstih zvezd . . . In videlo se je drugo znamenje na nebu: In glej, velik rdeč drakon, ki je imel sedem glav in deset rogov in na svojih glavah sedem kron . . . In drakon se je vstopil pred ženo, ki je imela roditi, da bi požrl njenega otroka, ko bi bila porodila . . . In drakon se je razsrdil nad ženo in se je šel bojevati z drugimi iz njenega zaroda, ki spolnjujejo božje zapovedi in imajo pričevanje Jezusa Kristusa.«

Ta boj med drakonom in med ženo, to je med privrženci satanovimj in med otroki one skrivnostne žene, Marije, se tudi v sedanjih časih ponavlja z vso silo. Neizprosen boj, boj na življenje in smrt, boj, od katerega zavisi cela večnost in zveličanje.

Posebno pa morajo otroci Marijini občutiti vso silo in bridkost boja, ker stoje v prav sprednjih bojnih vrstah.

In ko besni in divja boj, tedaj se zaupno ozirajo na tebe, svojo zvezdo vodnico.

Neizogiben boj je, ki ga je Bog že v raju napovedal, ko je narekoval kazen kači: »Sovraštvo bom naredil med teboj in med ženo, med tvojim zarodom in njenim

zarodom. Ona ti bo glavo strla, in ti boš zalezovala njeno peto.« (I. Mojz. 3. 15.)

Kako potrebujemo izvedenega, hrabrega vodnika, ko se imamo bojevati s tako močnim in prekanjenim sovražnikom. Ti Marija si ona mogočna žena, ki si strla kači glavo, k tebi se zatekamo, ti si naša zvezda vodnica. Ona zvezda si, katero je videl vzhajati iz Judovega rodu prerok Balaam: »Zvezda vzhaja iz Jakoba in žezlo se vzdiguje iz Izraela.«

Strašno je na morju, ko vihar razsaja ter meče ladjo semtertja, kakor bi se z njo igral. Ko veter buči, valovi se besneče penijo in z vso kruto silo pluskajo ob ladjo, ko se strele užigajo — kako željno se pač tedaj obračajo oči mornarjev proti nebu, da bi zagledali morsko zvezdo, njihovo vodnico.

Še hujši, še nevarnejši viharji prav pogosto divjajo v naših prsih. Kako strašne strasti pogosto vznemirjajo našo dušo. Kako pogosto nas zagrne noč skušnjave. In te skrite, pogužbonosne, nesrečne sile v naši pokvarjeni naravi, ta napuh, to nečisto poželjenje, ta nenasitna želja po uživanju, ta demon lakomnosti — v koliko srcih so že razdejale mir in srečo, koliko duš vekomaj onesrečile!

Kako potrebujemo tebe, naše zvezde, da nam svetiš in kažeš pravo pot, da nam vlivaš tolažbe in miru v naša razdvojená srca. Zato se ozirajo naše oči k tebi — naši zvezdi.

Ti si zvezda, ki nam svetiš s krepostjo

svojega življenja, z nedosegljivimi čednosti. Ti si naš vzor, v katerega se hočemo vedno ozirati in ga v svojem življenju posnemati. Otroci morajo vendar postati podobni svoji materi.

Sveti Bernard naš pristrčno opominja:

»O, kdorkoli si in občutiš, ter se ti zdi, da se v tem morju sveta bolj nahajaš med valovi in nevihtami, kakor pa na zemlji: ne obrni svojih oči od svetlobe te zvezde, ako nočeš, da te pokrijejo valovi. Ako se vzdigujejo vetrovi skušnjav, ako zaideš v vrtince bridkosti, glej na zvezdo, kliči Marijo! Ako te mečejo semtertja valovi napuha, nevoščljivosti, obrekovanja, zavisti, jeze, glej na zvezdo, kliči Marijo! Ako jeza ali lakomnost

ali mesena strast pretresa tvoj čolniček, ozri se na Marijo! V nevarnostih, v stiskah, v dvomih misli na Marijo, kliči Marijo! Naj ne izgine iz tvojih ust, ne izgine iz tvojega srca, in da zadobiš milost njene priprošnje, ne nehaj posnemati njenega življenja! Ako njej slediš, ne boš zašel; ako njo prosiš, ne boš obupal; ako nanjo misliš, se ne boš zmotil; ako se nje držiš, ne boš oslabil; ako te ona varuje, se ti ni bati; ako te ona vodi, se ne boš utrudil; ako ti je ona milostna, boš prišel do cilja; in tako boš sam v sebi občutil, kako po pravici je rečeno: »In devici je ime Marija.«

Marija — naša zvezda, vodi nas!

Peter Janc.

Sv. Stanislav Kostka.

2. Mladostna leta.

Ko so bili torej vzgojitelji sv. Stanislava in doraščal je poln takih spominov. Stanislav je imel še tri brate in eno sestro. Starejšemu je bilo ime Pavel, drugega so krstili za Adalberta, zadnji pa je umrl že v zgodnji mladosti, ker niti njegovo ime ni znano; sestra pa se je omožila z gospodom Radzanovskim poveljnikom v Sirpu.

Kmalu po rojstvu je videla mati na otrokovih prsih več rdečih križev. Kako vesela je pač morala biti pobožna mati ko ji je to novo znamenje dalo novega upanja, da Bog v resnici kliče njenega sina k sebi, da mu služi in ga časti. In res. Ni čakala dolgo, ko so se izpolnila ta čudapolna znamenja.

V mladostnih letih je malega Stanislava milost božja prav očitvidno spremljala. Kakor bi hotel Odrašenik pokazati, na kako visoko stopinjo popolnosti lahko dvigne istega, ki se ne ustavlja njegovi milosti, ampak ž njo sodeluje. Da, lahko bi imenovali otroška leta sv. Stanislava velik čudež milosti božje, ki ga je spremljala na vsch njegovih potih in obsevala s svetlimi žarki. To delovanje milosti božje v srcu sv. Stanislava, njegova goreča ljubezen do Križarnega, ta pobožnost in priprostost, so še tem znamenitejše, ker je

njegov, eno leto starejši brat Pavel bil vse drugačnega duha, hotel biti povsod sam svoj gospod in vživati vse naslade življenja.

»Sedaj angel, некоč pa gotovo svetnik«, so imeli navado reči njegovi tovariši. Kdor je le enkrat videl sv. Stanislava, ga ni kmalu pozabil; in še po dolgih letih se je 90 let stari župnik in Kosmaru kaj rad spominjal na tista mlada leta, ko se v Rostkovu ni mogel dosti načuditi lepemu vedenju in globoki pobožnosti mladega Stanislava.

Pa tudi Stanislav sam si je prihranil iz teh časov najlepše spomine. Jokaje je večkrat pripovedoval, s kako bogatimi milostni ga je obsipal Bog v njegovi mladosti. »V svoji prvi molitvi, na katero se še spominjam,« je pripovedoval često, »sem se vsega posvetil Bogu ter obljubil, da mu hočem vdano služiti ter mu popolnoma dopasti.« — Odtod torej njegova vroča ljubezen do Matere božje, ki je gorela v njegovem srcu, dokler ga ni objela nagla smrt. Ta pobožnost do Marije je rodila v srcu sv. Stanislava tisto čudovito čistost in nedolžnost, ki jo je moral vsak občudovati; njegovo čisto srce pa je dopadlo Mariji in vsprejela ga je v svoje varstvo. Vsaka nespodobna beseda je vzbudila v tej čisti duši gnus, ki se je navadno kazal tudi na zunaj. General v Cakro-

šimu je bil zelo gostoljuben in prijazen go-spod in njegova hiša je bila vedno odprta prijateljem in sorodnikom, pa tudi drugim plemenitašem. Kaj se sme govoriti in kaj ne, to pa tem gospodom ni bilo veliko mar. Kar skušali so se med seboj, kdo bode bolj ime-nitno govoril; tako so pogosto gostje pozabili kaj je dovoljeno in kaj ni. Če so se pogovori zasukali tako, da so žalili nežni čut mladega Stanislava, si to opazil na njegovem vede-nju. Postajal je sedaj blede, rdeč, oči je ža-lostno povzdigoval k nebu. Ako se pa niso hoteli ozirati na njega in so trajali nespodob-ni pogovori še dalje, je začel kazati svojo ne-vojlo, dokler se ni zgrudil onemogel na tla. Kmalu je spoznal oče, kaj je vzrok temu, zato pa je tudi od tedaj vselej skrbno pazil, kaj se je pri mizi govorilo. Vendar se mu ni vedno posrečilo pogovor zasukati na kak drug predmet. Gostje so postajali razposajeni vedno bolj in bolj, jeli se norčevati, oko oče-tovo pa je nemirno opazovalo majhnega sinč-ka, ki je postajal vedno bledejši in bledejši, vedno bližje omotici. Ni mu kazalo drugače, kakor pogovor prekiniti in opozoriti goste na otroka. »Pustimo to,« je rekel smehljaje, »sicer mi otrok pade v omedlevico, ki se konča s tem, da pade na tla.« Ko sta Pavel in Stanislav toliko odrasla, da jima je oče lahko preskrbel učitelja, je poklical v hišo 25 let starega duhovnika Jan. Bielinskega, ki je pozneje postal kanonik v Plocku. Naj-prvo jih je učil latinski. Stanislav je bil zelo priden, pa tudi starejšemu, Pavlu, nikakor ni

dovolil oče, da bi lenobo pasel. Sicer pa je bila njih vzgoja splošno zelo stroga, in še pozneje je Pavel često tožil: »Naši stariši so nas hoteli vzgojiti v katoliški veri, nas pod-učiti v njenih osnovnih naukih, dovolili pa nam niso nobene zabave, nobenega razve-seljevanja. Da, sami so nas nadzorovali ter nas osebno navajali k pobožnosti in samo-žatajevanju. Naše življenje naj bi bilo tako, da bi nas nihče ne mogel zatožiti, tudi za najmanjšo stvar ne. Vsakdo nas je smel, ka-kor da bi bil naš oče, spominjati naših dolž-nosti, ter nas grajati za najmanjše napake. Tako smo spoštovali vse, kakor stariše, in vsi so nas imeli radi.«

Na ta način je preživel Stanislav v oče-tovi hiši prvih 14 let svojega življenja; kar mu je preostajalo prostega časa, ga je po-rabil za molitev, učenje ali pa za kako ne-dolžno zabavo. Tako je prišel čas, ko so mo-rali njegovi stariši začeti misliti na to, kako preskrbeti sinu večje izobrazbe in vzgoje, ki bi bila za njega primerna; doma seveda za to ni bilo prilike. Zato je sklenil oče, oba starejša sina poslati na Dunaj; tam so odprli očetje družbe Jezusove, ki jih na Poljskem še niso poznali, veliko vzgojevalnico in gim-nazijo. Kako je pa Kostku in njegovi družini prišlo na misel, ločiti se od svojih otrok ter jih zaupati jezuitom? Bali so se protestan-tizma, ki se je tudi na Poljskem začel vedno hitreje razširjati; zaupalj so pa v nalogo, ki so si jo jezuitje ob svoji ustanovitvi stavili za najvišjo.

Za naše fante.

Po naši deželi živi dokaj fantov v Marijinih družbah. Pridejo pa leta in vzajemo jih v vo-jake, kjer se navdušenje za družbeno življenje le prerado ohladi ali še raje popolnoma izgine. Nekaj takih družabnikov - vojakov živi tudi v Ljubljani. Tu bi se jim bilo pa prav lahko mo-goče udeleževati družbenega življenja pri mo-ški Marijini družbi v Križankah, ki ima svoje shode prvo in tretjo nedeljo vsakega meseca ob šestih zvečer. Če je v mesecu Marijin praznik, se prestavi nedeljski shod na dotični dan. Fante bi bilo treba na to opo-

zoriti, pri tem ali onem bi se gotovo kaj do-seglo. Dragi »Bogoljubovi« bravci, tu vas čaka majhno pa gotovo bogoljubno delo. Morda si pošteno, za dobro vneto deklo, ki čitaš te vrsti-ce in imaš brata - družabnika v Ljubljani pri vo-jakih; napiši mu nedeljo popoldne, ko imaš neko-liko prostega časa, pismo ter ga podrobno opo-zori na to, kar si brala v »Bogoljubu«. Isto velja pa tudi vsem fantom, ki imate ali brata ali dobre-ga prijatelja iz Marijine družbe v Ljubljani pri vojakih. Pišite jim to tudi vi, na vaš svet bojo še raje slušali kakor na ženski.

Da bodo vaše besede več izdale, jim lahko v pismu poveste, da so že bili taki vrli fantje-vojaki, ki so se prav vzgledno udeleževali tukajšnjega družabnega življenja. Znan nam je vojak, ki ni nobenega shoda zamudil. In še več. Udeležil se je v vojaški obleki z drugimi družabniki procesije sv. Rešnjega Telesa, pri kateri ga je videl častnik njegove stotnije. Toda vsled tega ga ni dal iz kože, ampak potrkal mu je na rame

ter dejal: »Takih nevstrašenih fantov bi nam bilo treba več pri vojaki«. Gotovo ne bo našel vsak priznanja za tako vedenje, morda nasprotno. To bi pa bila šele prava možatost, če si upa fant prenesti tudi zbadljivo sramotenje za dobro stvar.

(Glejte tudi dopis od moške Marijine družbe v Trstu!)

Umrli Marijini hčeri.

Odzvonil je mrtvaški zvon.
Na odru deklica leži,
obraz je blede, mrtvé oči,
križ pozlačen drže roke,
ob odru lilije stojé . . .

Oj trikrat srečna hčerka ti,
premagala si črno smrt,
odeta zdaj si v beli prt.
Gospod ti večni pokoj daj
in spreimi te v nebeški raj!

Fr. Pavšič.

Kako se gibljemo.

Moška Marijina družba v Trstu. »Za naše fante«, bi morali nasloviti te vrste. Zakaj? Zato, ker imajo od družbe posebno mladeniči veliko korist. Nedavno so šli trije naši fantje, družbeniki, k v o j a k o m. V cesarski službi pa niso pozabili Marijine družbe. Z veseljem se nanjo spominjajo in goreče po njih hrepené. Voditelj je dobil od vseh treh, ki so na raznih krajih, tako prijazna pisma, da je veselje. Pišejo mu skoraj vsi enako: »Častiti gospod voditelj! Sedaj imamo druge voditelje, ki nas uče vojaške stvari, a vaših lepih naukov za večnost se vedno spominjamo in upamo, da bomo tudi pri vojaki ostali zvesti Mariji. Kličemo vsem mladeničem: Ljubite Marijino družbo, pridno zahajajte na shode in pridobivajte novih udov. Vi še ne veste, kaka sreča je za fante, če so v Marijini družbi. To poznamo šele sedaj, ko se ne moremo več udeleževati domačih shodov. Oh, ko bi le kmalu prišel čas vrnitve! Z večjo vnemo bomo potem prihajali na shode in Marijo še bolj goreče častili. Priporočamo se v molitev. Častiti gospod voditelj, blagovolite to pismo na shodu prebrati in vse ude lepo pozdraviti. Z Bogom in Marijo! (Ferfolja, Stanič, Vrh.) — Pismo se je na shodu v občé zadovoljstvo in veselje prebralo. Vsem vojakom, ki služijo v Trstu in so udje katerekoli družbe po širnem Slovenskem, kličemo: Pridite k nam na shod vsako prvo nedeljo v mesecu popoldne v cerkev sv. Antona Novega.

Iz Št. Jurija ob Taboru (Štajersko). Gospod urednik! Lani smo Vam za majnikovo številko poslale dopis. Zdel se Vam je tako imeniten, da ga niste uvrstili zadaj med dopise, ampak ga dali bolj naprej in mu dali naslov: Vzorna Marijina družba. Hvalili ste posebno našo agitacijo za »Bogoljuba«. Ne bote nam zamerili, da smo bile na to hvalo nekoliko ponosne. Hvaležnost smo sklenile Vam pokazati s tem, da bomo še bolj agitirale za Vaš list. In res smo nabrale letos še več naročnikov. Pod skupnim zavitkom dobivamo 140 iztisov. Imamo pa tiho željo, da bi spravile na bolj okroglo število 150. Kako smo dosegle število 140? Odkrito povemo: Če so nam zaprli ena vrata, smo prišle skozi druga, če so bila vsa zaprta, smo trkale na okno, dokler nam niso odšteli naročnine. Ljubi Bog nam odpusti to nadležnost, saj gre za čast njegovo in njegove Matere! Ljudje so nam pa tudi odpustili, kakor hitro so prebrali prvo številko. Tako jim je ugajala. Rada bi napisala še letno poročilo za lani. Pa ker ste Vi, g. urednik, tako hudi na dolge dopise, kakor me na tiste, ki nočejo naročiti lista, zato Vam o tem sporočimo prihodnjič. (Upam, da se ne boste prevzele, če povem, da ste izmed vseh najbolj pridne. Vsi drugi si vzemite za zgled šentjurska dekleta; te se gibljejo, kakor se ima v Marijini družbi gibati! Ur.)

Sv. Križ pri Litiji. Za praznik Marijinega darovanja, smo imeli duhovne vaje, za dekliško

Marijino družbo. Vodial jih je č. g. p. Pristov, nekdanji tukajšnji kaplan. Celoletni prepri v družbi je poravnana, nova moč, novo življenje in veselje do družbe je sedaj med nami. Prvotna gorečnost se je po duhovnih vajah povrnila. Na Svečnico je bilo sprejetih 30 deklet v Marijino družbo. — Pogosto sv. obhajilo se pri nas precej razširja, zdaj pozimi, ko je mraz, pridejo dekleta eno uro daleč, skoro vsak dan, samo da morejo prejeti Njega, katerega ljubijo. Ob prvih petkih, je prejemanje svetih zakramentov prav obilno.

S Šenturške gore. Na Svečnico je bil vesel in spomina vreden dan za župnijo sv. Urha. Ta dan se je namreč ustanovila Marijina dekliška družba. Dasiravno je zima v vsi svoji mogočnosti objela naravo, vendar so se pripravljali farani z vso vnemo in veseljem za dostojen vsprejem cerkvenega kneza, svojega plemenitega škofa, ki so pohiteli z radostjo in znano apostolsko vnetostjo po ledeni cesti v naše planinske višave. Kreпки fantje na konjih, postavni možje, dekleta Marijine družbe, šolska mladina z zastavo in množica dobrega planinskega ljudstva je z radostjo, a globokim spoštovanjem pozdravljalo že v ponedeljek došlega ljudomilega knezoškofa. V navzočnosti treh čč. gg. duhovnikov in mnogobrojnega ljudstva so prevzvišeni knezoškofo vsprejeli na Svečnico popoldne v prekrasem govoru 43 deklet v Marijino družbo, kar je za tukajšnje razmere častno število. Te izredne slovesnosti so se udeležile tudi Marijine družbe iz Cerkelj z zastavo, Komende in Stranj. Gotovo ostane ta, v zimskem času ob navzočnosti prevzvišenega knezoškofa izvršena cerkvena slovesnost vsem udeležencem v trajnem spominu. — Na Šenturški gori se snuje tudi slovensko katoliško izobraževalno društvo.

Mladeniška družba v Škofji Loki. V preteklem letu smo imeli 13 shodov in 7 sej. V družbo je bilo vsprejetih 9 mladeničev, kot kandidatov se jih je oglasilo 20, za vsprejem se jih še pripravljajo 8. Oženili so se trije, k vojakom je odšel eden, od druge družbe pristopil eden in odstopilo jih je pet udov. Skupaj nas je 44, ravno toliko kot lani. Torej po številu ne napredujemo, pač pa upam, da po duhu; to pa kaže posebno pogosto prejemanje sv. zakramentov in pa razširjanje dobrih časnikov, posebno še »Bogoljuba« in »Mladosti«, katera smo precej razširili. Večina udov je tudi naročena na »Bogoljuba«; za tiste, ki pa niso naročeni (to so rokodelski učenci), je pa preskrbljeno, da ga lahko bero. Pri vsakem shodu se priporoči udom v molitev kak družbi

primeren namen. Marijin in papežev jubilej smo pa obhajali s primernim govorom in skupnim sv. obhajilom, — na praznik Brezmadežne, — skupno z telovadci, katerih je tudi nekaj v družbi. Za zlatomašni dar sv. očeta smo pa zložili skupaj 6 kron. Zadnji čas se dela tudi na to, da bi se ustanovil protialkoholni krožek, ki bi imel nalogo omejevat vsaj žganjepitje, ki je tukaj zelo razširjeno. Ako se bo kaj storilo, bom že poročil »Bogoljubu« ali pa »Zlati Dobi«.

Gorje. V mladeniški družbi ni nič napredka. Ostali smo pri starem številu. V prihodnjem letu pa bo nekaj, pa še premalo. Večje gibanje je v dekliški družbi. Pridobili smo 25 novih deklet, 7 smo jih pa izgubili: dve nam je vzela smrt, štiri niso bile za družbo, ena je pa prostovoljno izstopila. Dve sta stopili v zakonski stan, pa ste nam še zmiraj zvesti. Mladeniči so imeli štiri shode, dekleta pa deset in enkrat so šle na božjo pot. Svoje poročilo sklenem z željo, da bi vsi dobri mladeniči in vsa dobra dekleta v fari našli enkrat pot v družbo; veliko jih namreč še pogrešamo.

Breznica. Tukajšnja dekliška Marijina družba je dne 8. decembra, na praznik Brezmadežne, lepo proslavila trojni jubilej. Brezniški rojak Fr. S. Finžgar je poskrbel za primerno deklamacijo. V ta namen je zložil »Trem kronam — poklon«. Deklamovale so štiri dekleta. Lepo so proslavljale Brezmadežno, klanjale se papeževi in cesarski kroni. Sledila je igra »Lurška pastirica«. Ves nastop igralk je kazal, da so se v resnici popolnoma vglobile v svoje vloge.

Sladka gora. Naša Marijina družba se je tudi prebudila in to največ po mladini, ki se je oklenila z vnemo Marijine družbe in izobraževalnega društva. To sta dve reči, potrebni dandanes sleherni župniji. Kjer cveto, tam lepo napreduje ljudstvo. Praznik Očiščevanja Brezmadežne, 2. februarja, smo obhajali posebno slovesno. Nad vse veličasten in nepozabno lep je bil pri nas lani jubilejni dekliški shod, katerega so se udeležile dekleta od blizu in daleč v največjem številu. Ta je močno vspodbudil našo mladino v Marijini družbi, ki je pokazala svojo moč in lepoto na Svečnico ob slovesnem vsprejemu. Župnik Gomilšek je v pridigi razložil krasni pomen posvečevanja, nato je vsprejel preč. gospod šmarski dekan Bohanec 23 mladeničev in 124 deklet v Marijino družbo. Bodrilne besede gospoda dekana in domačega župnika so še povišale slovesnost. Ta dan je bil tudi lepo plačilo za ves trud požrtvovalni prednici dekliške družbe, učiteljici

Ljudmili Koklič. Obe družbi sta se s srčno hvaležnostjo ozirale na našega prezaslužnega gosp. kaplana Ivana Jurka, sedaj župnika v Pamečah pri Slovenjemgradu, kot na svojega ustanovitelja in gorečega voditelja. Vrlega gospoda dveletno delovanje pri nas ostane nepozabno. Pričeto delo bomo krepko nadaljevali, da se poživi in iznova zaslovi naša častitljiva, nekdanja tako sloveča Marijina romarska župnija.

Moška in mladeniška kongregacija križanska v Ljubljani. Od zadnjega poročila, ki ga je podala družba pred enim letom, imamo poročati le o bolj skromnem napredku. Priraslo je družbi od lani deset novih udov, tako da je danes število vseh doslej sprejetih družabnikov 151. Napredujemo tedaj že, toda počasi; pa tudi za ta naraščaj smemo biti v Ljubljani Bogu hvaležni. Pri možeh gre stvar bolj polževo pot, pa se je nanje tembolj zanesti; mladeniči vstopajo obilnejše, pa se tudi raje porazgube, eni v tujino za kruhom, kjer postanejo tuji tudi družbi, ene je pa celo močna socijalistiška agitacija v Ljubljani sami družbi odtujila. — Lurški jubilej je družba cerkveno kar najslavesnejše praznovala. Nekaj družabnikov je šlo družbo priporočiti ob zadnjem romanju Brezmadežni v Lurd. Mimogrede smem gotovo pohvalno omeniti, da je lep del pripravljalega dela za lurško romanje ležal na ramah nekaterih naših požrtvovalnih družabnikov. Ti so nam ob povratku potrdili, kar je že splošno znano, da zavzema na kraju največjega češčenja Marijinega tudi češčenje Najsvetejšega prav odlično mesto. Zato pa slično želimo, da nam kot spomin letošnjega Marijinega jubileja ostane navada, ki smo jo ravno letos vpeljali, da pomolijo družabniki pri vsakem prvem shodu v mesecu pol ure pred izpostavljenim sv. Rešnjim Telesom. Pravo veselje je slišati ta močni zbor glasne samo moške molitve pred Najsvetejšim. — Po stari navadi so priredili družabniki letos dvoje romanje, prvo daljše na prijazni Homec, drugo na bližnjo Dobrovo. — Ravno pred svetim dnevom smo spremili z zastavo h Svetemu Križu umrlega uda Ivana Frčila. Bil je naš zvest ud od početka družbe. — Za prihodnji sprejem se pripravlja 12 kandidatov.

Jubilejna slavnost v Retečah pri Škofji Loki. Dekliška Marijina družba je priredila v proslavo Marijinega, papeževega in cesarjevega jubileja dne 3. in 6. januarja jubilejno slavnost z deklamacijami in petjem. Štiri družbenice s primernimi zastavami v rokah so deklamovale pesem »tri krone«, dekliški pevski zbor pa je pe-

val Marijino, papeževo in cesarsko himno. — Okrog Marijinega kipa zbrale so se tri deklamovalke in deklamovale tri pesmi iz Silvin Sardenkovega »V mladem jutru«. Bengalična razsvetljava in angeljički so povečevali mičen prizor. V proslavo Deteta Jezuščka se je deklamovalo iz istega vira pesem »Beračica Bajda«; božično drevesce in petje »Sveta noč — blažena noč« — je vzbujalo občno pozornost. Nastopili sta še deklamovalki, ki sta posebno izvrstno deklamovali Sim. Gregorčiča »Jejtejeva prisega« in »Zimski dan«. — Da bi se še pošteno nasmeljali, pride na cder predica v narodni noši s kolovratom in začne presti, pevski zbor pa med tem prepeva pesem »Predica«. — S pesmijo »Lahko noč« smo dokončali lepo slovesnost.

Iz Ihana. Praznik Brezmadežnega spočetja zjutraj ob 7. uri smo imele hčere Marijine skupno sv. obhajilo. Popoldan je bil slovesen družbeni shod, pri katerem so nam v krasnem govoru preč. g. župnik razložili srečo in čast Marijine hčere; po shodu smo imele pa volitev predstojništva. — Letno poročilo: Shodov smo imele 10, sej predstojništva je bilo 10. Romani je bilo dvoje: v prekrasno Velesovo in ob jubilejni slavnosti Marijinih družb moravske dekanije na Šmarno goro. — V teku leta umrla ni nobena v družbi; dve sta se omožili, tri so bile izključene. Pristopila ni nobena, tako da se nam je število članic zmanjšalo.

Št. Ferjan pri Gorici. Kdo bi si bil pred enim letom mislil, da se ustanovi Marijina družba pri nas, v tako razvpitem Štverjanu! In vendar je res. Kar se je zdelo nemogoče, to se je zgodilo dne 2. februarja. Sprejetih nas je bilo 75 deklet v dekliško Marijino družbo. Oh, kakšno veselje, kaka radost nas prešinja, kako smo zadovoljne in srečne, da se smemo zvati Marijine hčere! Od lanskega prvega sv. obhajila so nekatere deklice vroče vedno prosile Marijo, naj nam ona nakloni milost svoje družbe. Za ustanovitev gre dalje zahvala prečastitemu Ivanu Jarcu, p. Klemenu in Emilijanu s Svete Gore, ki sta nas o priliki duhovnih vaj od 26. do 30. novembra vnela k češčenju Matere božje. Prav lepo je bilo videti, kako so korakale v sprevodu v cerkev, v belo oblečene z vencji na glavi. Marsikateremu je igrala solza v očeh. Čuditi se moramo, kako so se naučile naše vrle družbenice lepo peti. Bog da, da vsa Štferjanska dekleta spoznajo, kako varno in prijetno je živeti pod plaščem Marijinim!

ni cerkvi; b) udje bratovščine presvetega Rešnjega Telesa v bratovski cerkvi, če te ne morejo brez velike težave obiskati, pa v farni cerkvi; c) udje bratovščine presvetega Srca Jezusovega v bratovski cerkvi; d) udje bratovščine prečistega Srca Marijinega v bratovski cerkvi; e) udje bratovščine sv. rožnega venca v vsaki cerkvi, če molijo pri petih oltarjih, če jih pa ni pet, naj iste, kolikor jih je, obiščejo tolikokrat, kakor da jih je pet; f) udje Marijine družbe v jezuitski cerkvi, kjer je ni, pa v katerikoli cerkvi, če molijo sedem očenašev, sedem češčenamarij v namen svetega očeta; g) oni, ki nosijo beli skapulir v cerkvi, kjer je Marijin oltar; h) oni, ki nosijo beli skapulir v bratovski ali farni cerkvi; i) udje bratovščine za duše v vicah v bratovski ali farni cerkvi. — Dovolila pa je sveta cerkev za prvo, drugo in tretjo pepelnično nedeljo: 30 let in sedem kvadragen, za pepelnično sredo in četrto postno nedeljo: 15 let in 15 kvadragen; za cvetno nedeljo 25 let in 25 kvadragen; za vse druge dni v postu 10 let in deset kvadragen.

V molitev se priporočajo:

Javne zadeve: Sv. oče. — Da bi se vse v Kristusu prenovilo. — Razširjenje svete vere. — Več gorečnosti katoličanov. — Versko življenje po mestih. — Boj zoper svobodomiselnost. — Ljudje, ki se izseljujejo in preseljujejo. — Mladina po mestih. — Katoliško življenje na Primorskem. — Treznostno gibanje. — Misijoni in misijonarji.

Zasebne zadeve: Kranjski naseljenci v Ameriki. — Mladenič, da bi dosegel zaželjeni stan. — Neka zakonska zadeva. — Neka družina za srečen izid sitne pravde. — Dve Marijini hčeri za spoznanje pravega poklica. — Neka mati za dar prave pokore. — Neka Marijina hči v dušnih in telesnih potrebah. — Nekdo za zdravje in božji blagoslov pri gospodarstvu ter srečo pri živini.

Zahvale.

Za razne od Boga prejete milosti se zahvaljujejo:

Fr. Oblak v Pevni pri Gorici. — Fr. Kodrič od Sv. Križa pri Kostanjevici. — K. Sajevec v Velesovem. — Neka usmiljena sestra, da je na priprošnje Marijine milosti srečno premagala velike zapreke pri vstopu v samostan.

Nekaj oseb je poslalo obširno popisane svoje zahvale, katerih pa ne moremo priobčiti. Hvaležnost je lepa reč; in prav je, da so Bogu hvaležni,

vendar so take zadeve bolj zasebnega značaja in jih ne kaže pred vsem svetom razpravljati. Tudi nam prostor pri najboljši volji ne pripušča. Bog bo že njih hvaležnost za dobro vzel.

Ravnotako pa tudi prošnji v privatne namene ne moremo priobčevati. »Bogoljub« bi s premnogimi prošnjami naročnikom nadležen postal. Potreba je toliko na svetu; in če se enemu ustreže, se mora tudi drugemu. Potem pa ne pridemo do konca. Samo zadeve, ki majo velik pomen za javnost, moremo tukaj priporočati.

POJASNILO.

Sedaj šele je začel v naši tiskarni teči tiskalni stroj (rotacijski), ki smo ga bili že jeseni enkrat napovedali. Saj je pa tudi velika reč. Stane okolu 60.000 kron, — torej svotica, za katero bi se lahko dobila že imenitna hiša v mestu, na deželi pa trije dobri grunti. Obstoja iz več tisoč kosov in koscev; in sestavljali so ga cel mesec. Natiska lahko v eni uri 10.000 izvodov. Bogoljub bo šel polovico počasneje, ker zahteva bolj skrbnega tiska kakor politični listi. — A ta velika zverina je pa tudi precej hudomušna in se ne da tako zlahka ukrotiti. Posebno s podobami je težava. Zato smo morali danes na strani 72. sliko ven vzeti in jo nadomestiti s pesmijo »Križ«; in zato je danes samo ena slika, pesem pa sredi članka. Ko se bo stroj nekoliko privadil svojega dela, potem bo že šlo lažje. Prihodnjic prinesemo podobo stroja samega.

Krč

polajšujejo, odvajanje urejajo, prebavo pospešujejo pri nas vsak čas Feller-jeve odvajalne Raharbara kroglice s z. „Elsa-kroglice“. 6 škatlic franko 4 K. Naročite pri E. V. Fellerju v Stubici, Elsa trg 134 (Hrvatsko.) Vlado.

Važno za gostilničarje in sodarje!

S prevzetjem zastopstva solidne, dobre hiše lep stranski zaslužek. — Ponudbe pod „Nebenverdienst 50“ pošilja Ann. Exped.

EDUARD BRAUN, Dunaj I.

Rotenturmstr. 9.

524—1

Največja češka tvrdka za nakupovanje cenega posteljnega perja!

1 kg novega, sivoga, skubljenega, dobrega gosjega perja 2 K; 1 kg boljšega 2 K 40 v, polbelega 2 K 80 v, belega 4 K. belega skubljenega 5 K 10 v, 1 kg izredno finega snežnobelega, skubljenega 6 K 40 v in 8 K; 1 kg sivoga puha 6 K in 7 K; 1 kg belega puha 10 K; najfinejši prsni puh 12 K. — Pri 5 kg se pošlje franko. — **Dovršene postelje** bogato napolnjene, iz zelo gostega, jako trpežnega, rdečega, modrega, belega ali rumenega nankingblaga, 1 **pernica** 180 cm dolga, 116 cm široka, z **dvema blazinama**, vsaka 80 cm dolga in 58 cm široka, napolnjena z lepim, mehkim **račjim perjem** 16 K, z izredno finim **polpuhom** 20 K, z najfinejšim sivim **puhom** 24 K; **posamezne pernice** po 10 K, 12 K, 14 K, 16 K; **blazine** 3 K, 3 K 50 v, 4 K. — Pošilja proti povzetju, od 12 K više franko. **S. BENISCH v Dešenici 766 Sumava, Češko.** — Zamenjava in franko vrnitev dopuščena, za neugajajoče se vrne denar. — Ceniki na zahtevo zastoj in franko.

Gričar & Mejač

Ljubljana, Prešernove ulice 9
priporočata svojo največjo zalogo
zgotovljenih oblek za
gospode, dečke in otro-
ke in novosti v konfek-
ciji za dame.

Zahtevajte zastonj

in poštne prosto moj veliki, bogato ilustrirani glavni katalog z okoli 3000 slikami vsakovrstnih niklastih, srebrnih in zlatih ur in vseh vrst solidnih zlatnin in srebrnin, glasbil, usnjatega blaga, kadilnih priprav po **izvirnih tovarniških cenah.** 2807 6-1

Za vsako uro tri-
let. jamstvo.
Brez rizike. Zame-
na dovoljena
ali denar nazaj.
Prva tvornica za
ure v Mostu.

Niklasta remontoarka	K 3 50
Sistem Roskopf patentna ura	4-
Švicarska originalni sistem Ros- kopf patent	5-
Registrirana „Adler Roskopf“ nikljasta remont. na sidro	7-
Goldin rem. ura „Luna“ kolesje, dvojni pokrov	9-
Srebr. oklopna verižica z avtom. rinčico 15 gr. težka	2'60
Ruska tula nik. remont. ura s sidro z „Luna“ kolesjem	10'50
Srebrna remontoarka „Glo- ria“ kolesje, prosto	8'40
Srebrna remontoarka, dvojni pokrov	12'50
Budilka	2'90
Kuhinjska ura	3-
Schwarzwaldska ura	2'50
Ura s kukavico	8 50

JAN. KONRAD

c. in kr. dvorni dobavitelj v Mostu št. 668. (Češko.)

Zahtevajte

brezplačno dopošiljatev, mojega ilustr.
cenika z nad 1000 slikami. —
Jamstvo več let. Vsako nepo-
polno blago se vzame nazaj
za popolni znesek Slika pol
navadne velikosti.

Št. 365. Srebrna damska rem.
gld. **3-50.**

Št. 322. Srebrna moška rem.
gld. **3-50.**

Št. 337. Srebrna s sidro 15 kam-
nov gld. **5-**, dvojni plašč
gld. **6-50.**

Št. 341. Srebrna s sidro dvojni
plašč 15 kamnov, posebno
močna gld. **7-9-50.**

Anton Kiffmann

največja tovarniška zaloga ur,
zlatnine in srebrnine. Izvzo v
vse dežele. **Maribor L. 8.**
1208 Štajersko.

Zastonj

torej brezplačno dobi vsak
človek v lekarni Trnčóczy
poleg rotouža lepo tiskano
deset zapovedi za kmeto-
valca; tudi po pošti se brez-
plačno razpošiljajo. 3258 12-1

Pipe iz bruyere-lesa

Prijetno in suho kajenje zato nedosežna glede čistote
in dobrega okusa. 2806 6-1

Prima izdelek iz pristnega ne-
pokvarjenega bruyere-lesa. —

Gladka glava z zelo upognjenim
bruyere-odlivom, cevka iz višnjev.
lesa z roženim ustnikom in cevjo,
ca 21 cm dolg K 1'50; ista s po-
polno izrezli bruyere-glavo K 1'80.
Največja izbira kadilnih potrebščin,
se dobi v mojem ceniku, ki se po-
šilja zastonj in poštne prosto. —
Dobi se pri c. kr. dvorn. založniku

Hanns Konradu

razpošiljalnica

v Mostu (Brüx) štiv. 669. (Češko.)

Zahtevajte v lastnem interesu moj bogato ilu-
strovani cenik z nad 3000 slikami zastonj in
poštne prosto.

Ceno češko posteljno perje!

5 kg novega, dobro skubljenega K 9'60, bolj-
šega K 12'-. **5 kg** belega skubljenega puha
K 18'-. boljšega K 24'-. **5 kg** snežnobelega
puha K 30'-. boljšega K 36'-. **5 kg** najfinej-
šega puha K 48'-. **5 kg** snežnobelega nesku-
bljenega puha K 24'-. K 30'-. najboljšega K 36'-.
Izredno izdatnega belega puha 1/2 kg K 3'60,
K 4'80, K 5'40, K 6'-. Pošilja poštne prosto
proti povzetju. Zamenja dovoljena proti vrnitvi
3482 poštne. 12-1

D. Schnurrmacher,
razpošiljalnica posteljne perja,
Taus 284, Češko.

!! Nabirajte novih naročnikov, še je čas !!

525 1

Brzojav!

Nazaj z Dunaja, nakupil veliko konkurzno maso, zato v položaju, oddajati blago po sledečih cenah, kolikor je še zaloge. Podpisana tvrdka prosi, naj se hiti z naročilom navedenih izdelkov, ker se taka prilika le redko kdaj nudi in se neugajajoče vzame nazaj.

- 1 skupina čipkastih zastorov 100 cm široki prej 1 K, sedaj 44 v, boljši prej K 1:40, sedaj 65 v meter;
- 1 „ modrikastega blaga, svilen, prej 90 sedaj 50 v meter;
- 1 „ gospodinjskih predpasnikov, zelo široki, prej K 1:30 sedaj 90 v;
- 1 „ „ brisač, prej 60 sedaj 35 v meter;
- 1 „ lepe, gladke volnine v vseh barvah, prej K 2:70 sedaj K 1:20 meter;
- 1 „ tirolskega platna prej 65 sedaj 44 v meter, boljše 52 v;
- 600 kosov zgotovljenih platnenih rjuh brez šiva, zarobljene, prej K 2:90, sedaj K 1:90 kos;
- 300 „ boljših raskavo-vlaknastih prej 3:20 sedaj 2:20 kos;
- 1 skupina oksforda za srajce, prej 70 v sedaj 45 v, zelo težek prej 90 v sedaj 60 v;
- 1 „ poletnih flanel, zelo porabne za perilo, prej 70 v, sedaj 48 v;
- 1 „ črnih ženskih nogovic prej 90, sedaj 45 v;
- 1 „ ženskih srajc z vvezenim nadplečnikom, prej 2:70, sedaj 1.35;
- 1 „ preprog prej 1.10, sedaj 60 v;
- 1 „ pisanih zastorov, dvokrilni, 1 draperija, prej K 6.—, sedaj 2.80;
- 200 kosov ženskih kril, brez napake, črne, modre, sive in rujave barve prej 10 K, sedaj 5:50;
- 400 „ pomladnih bluz, svetle in temne, prej 4:50, sedaj 2:30;
- 1 skupina moških spodnjih hlač iz belega ali pisanega gradla prej 1.90, sedaj 1.10;
- 1 „ „ trpežnih hlač prej 5.90 sedaj 3.90;
- 1 „ „ lovskih srajc, kompletnih, z dvojnimi oprsnikom, prej 1.90 sedaj 98 v;
- 1 „ „ turistovskih srajc, prej 2.90 sedaj 1.70;
- 1 „ „ domačih čevljev z vrvičastimi podplati, prej 1.70 sedaj 90 v;
- 1 „ „ športnih čepic za gospode prej 1.30 sedaj 70 v;
- 1000 metrov barvastopisanih ali križastih tkanin v širini odeje prej 1.30 sedaj 90 v;
- 600 metrov modrega platna za predpasnike, zelo trpežen in pristnobarven prej 82 v., sedaj 55 v. meter;
- 200 kosov buretnih garnitur za 2 postelji in 1 namizni prt skupaj prej K 14.— sedaj K 9.—;
- 1 skupina lepih otročjih predpasnikov, prej 90 v, sedaj 60 v. in 1a velikost 10 več;
- 1 skupina vel. povesev pletilne volne prej 60 v, sedaj 40 v;
- 200 kosov močnih nahrbtnikov prej 3.20 sedaj 1.95;
- 8000 vel. klopčičev pletilne volne prej 20 v, sedaj 10 v; v vseh barvah;
- 600 tuc. belih žepnih robcev z barvastim atlasovim robom, prej 1.90 sedaj 1 K 1/2 tuc.;
- 500 „ barvastih, prej 2.10 sedaj 1.10 1/2 tuc.;
- 1 skupina barvanih namiznih prtov, kompl. veliki prej 2.60, sedaj 1.30;

Navzlic teh čudovito nizkih cen dobi vsak kupec, ki kupi za več kot 10 K, lepo praktično darilo zastonj in se prosi za natančen naslov. Tudi za prekupce je to redka priložnost.

„Kaufhaus zur Südbahn“ Gradec, Annenstr. 68/4.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani

priporoča sledeče podučne in koristne knjige:

Pouk zaročencem in zakonskim. Sestavil Janez Zabukovec, župnik. Cena vezani knjigi K 1.40.

To knjigo naj si pač omisli vsak, ki namerava stopiti v zakonski stan in naj jo prečita, še predno se odloči za ta težavni poklic. Tudi zakonski naj jo večkrat počasi in s premislekom čitajo, da si bodo vedno svesti svojih medsebojnih dolžnosti. Knjižica podaja tudi krasna navodila za vzgojo otrok. Ne pogreša naj se torej ta zlata knjiga v nobeni družini.

Ljudska knjižica, 8. zvezek. — I. del obsega: „Pasjeglavci“, zgodovinska povest. II. del: **Pripovedke iz Kristusovega življenja** in sicer: „Vodnjak modrih mož.“ — „Betlehemsko detece.“ — „Sveta noč.“ — „Beg v Egipt.“ — „V Nazaretu.“ — „V templju.“ — „Taščica.“ — „Naš Gospod in sv. Peter.“ — Cena za popolno knjigo K 2.20. **Kdor naroči in plača pred koncem marca, dobi celo knjigo za K 1.—.**

Krasna povest „Pasjeglavci“ opisuje kmečki punt in boje kmetov za svoje pravice na Češkem. Povest je spisal natančno tako, kakor se je godila v zgodovinskem času, češki profesor Jirasek, prestavil pa jo je na slovenski jezik „Domoljubov“ urednik. Knjiga je prvič čisto domače pisana, ker je vzeta iz pravega kmečkega življenja, drugič je lepo opremljena in ima na naslovni strani krasno večbarvano sliko in je tudi obširna, ker štejeta oba dela blizu 500 strani. — Knjiga je sedaj silno poceni, velja namreč samo K 1.—, vezana K 2.—, to pa le do konca meseca marca. Kdor bo knjigo sedaj takoj, ko je naznanjena, naročil in plačal pred koncem letošnje zime, jo dobi po omenjeni nizki ceni, kdor se pa šele po marcu oglasi, jo bo moral plačati dražje, to je po pravi knjigotržki ceni, ki je več nego še enkrat višja nego znižana. — Da smo nastavili za to knjigo tako nizko ceno, smo zato storili, da zastavimo enkrat pot ničvrednemu umazanemu berilu, s katerim hodijo dobičkaželjni agenti od hiše do hiše in hočejo ljudi preslepiti, da bi se naročili na nje. Take kolporterske povesti je treba vreči v peč, agentu pokazati vrata, naročiti pa dobro koristno berilo, kakoršni so „Pasjeglavci“.

Ben-Hur. Roman iz časov Kristusovih. Spisal Ludvig Wallace. Cena vezanemu izvodu K 4.50. — Svetovno znani roman, ki je izšel pravkar v drugi izdaji, pač ni posebič treba priporočati, saj slovi povsod, koder se ceni lepa knjiga, in tudi na Slovenskem si je „Ben-Hur“ pridobil v vseh krogih vnetih prijateljev-čestilcev. Življenje Gospodovo nam od rojstva do smrti v tem romanu živo stopa pred oči, poganstvo se nam opisuje v vsem svojem zunanem blesku, notranji trhlosti in hrepenenju po odrešitvi; osebe so vse mojstrsko opisane in kar zlasti povzdiguje to povest, dejanje je dramatiško-živo in zanimivo. Lepšega berila si ne moremo želeti kot Ben-Hurja; v odrasli mladini bo vzbudil in ohranil zavest lepote krščanstva in globoke misli njegove so velike vzgojilne vrednosti.

Malavašič: **Oče naš.** Povest. Cena K 1.50, trdo vezan K 1.70. Zares lepa, od prve do zadnje strani zanimiva povest, ki obvlada popolnoma čitateljevo pozornost in ohrani njegovo domišljijo vseskozi napeto. Ima pa tudi neprecenljivo vrednost. — Dejanje je jako živahno, godi se za časa grozne francoske revolucije in opisuje boje vernikov nasproti krutemu svobodomiselstvu, tako da je ta obširna povest tudi za naše čase vrlo zanimiva.

Andrej Hofer, tirolski junak. Igra v petih dejanjih z naslovno sliko (Hoferjeva smrt) in obširnim zgodovinskim uvodom. Cena 80 vinarjev, 10 izvodov K 5.—. Ne samo uprizorjena na odru, temveč tudi kot poučno in kratkočasno berilo bo našla ta knjižica mnogo prijateljev.

Slovenski A B C v podobah. Cena 80 vin., trdo vezan K 1.20. — Prav lična in primerna knjižica za otroke do desetega leta z živopestrimi podobami in mičnim besedilom za vsako črko abecede. Otrokom bo v pravo veselje in lahek poduk. Za otroke, ki se uče čitati ni primernejšega darila, kakor ta knjižica.

„Katoliška Bukvarna“ v Ljubljani.